

Őri István

Emberszavak Istenhez

Copyright © Őri István, 2007

betuvilag@gmail.com

TARTALOM

ISTEN KERESÉSE

Párbeszéd a réten
Négysoros
Fohász
Kétségek között
Gondolkodom...
Meddig ér a szó?
Titkok - *Lelkigyakorlat előtt*
Boldogság - *Lelkigyakorlat közben*
Az ajtó - *Lelkigyakorlat végeztével*
Szomjazom, Uram!
Utak
Honnan hová?
Vágyódás
Lelkem változásai

HÁLÁS SZÍVVEL

Hit
Ha velem az Isten
Boldogságok
Köszönetek
Hála
Vallomások
Ima

ISTENBEN ÉLVE

Istenben élve
Biztató
Asztali imádság
Alázat
A Kéz
A Tanító
Az ács fia
HÚSVÉTI TRIPTICHON
I. tábla - Az utolsó vacsora
II. tábla - Isten álma
III. tábla - A sírt őrző katona monológja
Karácsony, 2002.
Karácsonyra - *Betlehemes ének*
Hegyek ormán
A reggeli napsugár
Álom volt?
Kérdések és válaszok
Állomások
Csupa kérés - *ima*
Gyermekeknek, 1-2
Gyermekünk
Hogyan lett az igazgyöngyből gyöngyvirág? - *mese*
Atyai áldás
Kezdetben
Egy lépés
Előhang a Bibliához

Isten hangjai
Isten műhelye
Régi Mária-ének
Útravaló
Ne félj, csak higgy! - *drámatöredék*
A mindennapi kenyér - *történet az élő Istenről*

HOZZÁD KIÁLTOK, URAM!

Beszélgetés Istennel
Az erő
Ember vagyok
Életem
Bűnbánat
Te vagy
Régi dicséret
Közös múltunk
A lét és nemlét határán
Téli szürkület
Elfáradtam, Istenem!
Karácsony, egyedül
Zsoltár
Gyermeekgyászbán
Virrasztás
Uram, Te látod őt!
Feledés
Tépett sorok

FEKETE NAPOK

Nincs bocsánat
A Szent Kör
Kérdések Istenhez
Megállt egy élet
Kedvesemhez

MÁSOK ÍRTÁK

23. zsoltár
Sík Sándor: Fáklya
Templom csendes mélyén
Himnusz - reggeli ima
Himnusz - esti ima
Sántha Károly: Imádkozzál
Revitzky Gyula: Imakönyvem
Ima
Öregen
Betegségben
Közelebb tehozzád!
Miért?
Mélységből
Osváth Tibor: Sötétségben
Czóbel Minka: Keresztek

ZÁRSZÓ

Mi Atyánk

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jőjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyben, azonképen itt a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket; miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az Ország, a hatalom és a dicsőség. Most és mindörökké.

Ámen

ISTEN KERESÉSE

Párbeszéd a réten

- Hol vagy, Uram?
- Itt vagyok.
- Nem látlak, Uram!
- Nyisd ki a szemed!
- Nyitva van.
- Akkor nézz körül!
- Azt teszem, Uram.
- És mit látsz?
- Fákat, virágokat, napfényt, röpke madarakat, tarka szárnyú pillangót, a távolban kéklő hegyeket.
- És mit hallasz?
- A szellő suhogását, a madarak énekét, a távoli csendet.
- És mit érzel?
- Puha meleget, a fű illatát, a szél simogatását. Békességet.
- Látod, *ez mind Én Vagyok!*

Négysoros

Hol talállak,
merre látlak,
melyik lesz az én utam?
Válaszolj nekem, Uram!

Fohász

Taníts meg, Uram, tűrni és szenvedni
másokat megértve Téged szeretni!

Taníts meg, Uram, másokért élni
köszikla hitben üdvödet remélni!

Kétségek között

Van nekem hitem?
sziklaszilárd, próbát álló,
viharokkal szembeszálló?

Mondd meg, Istenem!

Van erőm nekem?
mi az úton hajt előre szüntelen,
éltet, táplál, ha kell küzdenem?

Mondd meg, Istenem!

Van nekem reményem?
vagy csüggedten a porba hullok,
ha vállam nyomják napi gondok?

Mondd meg, Istenem!

Szeretlek-e Téged, Uram,
vagy csak hiszem azt?
s mikor imára nyílik ajkam,
üres szavakban keresek vigaszt?

A kétségek között
mutass egy halvány csillagot,
melynek fényénél Hozzád eljutok
mutasd meg egyetlen utam,
mely Hozzád vezet, Uram!

A Mennysország olyan csodálatos valami, hogy abban hinni, azt óhajtani már önmagában is felér a megdicsőüléssel. De vigyázz! Életed Istené! Ne kívánd a halált, hogy mielőbb meglásd a Mennyei Kapuját, mert az örök fényesség helyett könnyen az örök sötétségbe juthatsz! Gondolkozz a Mennysország fennségén, éld át, hogy amikor Isten szólít, ne idegenként állj a Kapu előtt, hanem, mint örök otthonod ismerős küszöbét lépd át az abszolút szabadság semmihez sem hasonlítható boldogságával.

Gondolkodom...

Gondolkodom, tehát vagyok
küzdök, álmodok, alkotok
emberként jöttem a világra
de e kiváltságnak halál az ára
anyagtestem majdan porrá lesz
síromon jeltelen kereszt.

De halál-e az anyag elmúlása
vagy bizonyosság a test feltámadása?
Tovább él-e majd szárnyaló lelkem
vagy azt is sírba kell temetnem?

Életemmel magam nem rendelkezem
Isten adta azt s a végső órán
kezem kezébe bizton teszem,
mert Ő,
mint jó szülő,
ki óvja gyermekét,
a földre küldte harmad-lényegét,
Ki magára vette hajdan a láncot,
mit a világ mocska font köré
s szenvedés-vérével
ember-életével
megváltotta a bűnös világot.
A halál örökre a pokolra szállt
az ember megtisztult,
lelke halhatatlanná vált.

Ne félj!

*A gondolatok és álmok tovább élnek,
ha a Mennysország kapujában
az örök élet vizébe lépnek!*

Meddig ér a szó?

Felszáll-e imám Hozzád, Istenem?
Vagy jobban kell hinnem,
hoggy érintsen a kegyelem?
Amit reggel, s este mondok:
meddig ér a szó?
pilleszárnyon lebeg,
vagy lehúzza a gravitáció?

Mikor sikoltok Feléd,
s mikor lelkem örömtől ragyog,
látod-e szememben a rettegést,
vagy a tüzet, a fénylő csillagot?
Mikor nem gondolok másra,
mert gyönyörű a világ,
mikor nem gondolok másra,
mert a kétség Hozzád kiált,
szavam felszáll-e az égig?!
Hallasz-e, ha Rólad gondolkodom?
Itt vagy-e, ha néha Veled álmodom?

Meddig ér a szó? Meddig ér a kegyelem?
keresem, kutatom, de megtalálom-e helyem?
vastagszik-e az ezüst fonál,
melyre az ember, Istent keresve, rátalál?

Meddig ér szavam, nem tudom,
de tovább már nem is keresem,
s nem is kutatom,
mert nem tarthat vissza
sem kétség, sem gyöttelelem,
hogymint teljes szívemből szeresselek, Istenem!

Titkok

(Lelki gyakorlat előtt)

Mélységes mély a történelem kútja
titokzatos, furcsa az emberek útja
csak Isten tudja, mit ő szánt neki
csak balga hiszi, hogy ellesheti.

Jósok, csalók, mágusok és latrok
hiszékenyek felett győzelmet arattok
de látjátok-e saját éltetek folyását?
látjátok-e bűnös lelketek romlását?

A kút felett fent inga leng
s ha bűneid mind kávéra kötnek
tested, lelked hiába küzd, fészeng
a kard csapásai hamar mélybe löknek!

Térj meg hát ember, amíg nem lesz késő!

Vétked annyi, mint a tenger
de ne félj, Isten kegyelme végtelen
s a végső óra előtt akár egy perccel is
ha kinyitod kapud,
rádszáll a szentelő kegyelem.

Ha pedig nem, magadra vess
magadnak más istent keress
de jól vigyázz, ilyet senki sem talál
sem életében, sem akkor,
ha eljön a keserves halál!

Boldogság

(Lelki gyakorlat közben)

Egy húr rezdült meg lelkem hangszerén
halk dallam hallik, néha nem is értem én
de szép, nemes, betölti mindenem -
sokszor csak hallgatom szavadat, Istenem.

Máskor pedig nyomban tollat ragadok
telik a papír, oldalt oldalra forgatok
míg hallom a dalt, írom és írom
lesem angyali szavad -

Égi gyönyör, égi szerelem!
csak szólj hozzám most is, mindig, szüntelen
legyen lelkem sokhúrú hárfa,
min dalolni öröm Neked, Istenem!

Az ajtó

(Lelkigyakorlat végeztével)

Jézus kopogtat a lelkem kapuján,
s én csak állok tétován és sután
belül sötét van, vastag a kéreg
keresem Őt, de ajtóhoz nem érek.

*Pedig akarom és vágyom!
Őt igaz szívvel, szeretettel várom!*

S egyszer csak...

virág nyílt szobám ablakán,
megszólalt s hangja könnyen tört át
rút kergem vastagán.

Boldog voltam, hogy beteljesedett,
hogy győzelmet arattam a gonosz felett,
hogy egészen Jézusé lettem,
hogy Ő már nem kívül jár s kopog,
hanem bennem él, egészen bennem!

Szomjazom, Uram!

Az emberélet útjának felén
Kietlen, tikkadt sivatagba értem én
Átkozott a nap, mi ide elhozott!
Átkozott a kétség,
Mit a nap gyilkos tüze rám boltozott!
Sem fűszál, sem szikkadt ág, mi betakar
Az örült szél játszik velem, homokot kavár
Testem megremeg, a földre lezuhan
Néma kiáltás hagyja el ajkam: *Szomjazom, Uram!*

Féreg vagyok már, száz lábam nőtt a homokon
Azokkal csúszom vélt céloom felé
S ismerős korbács ütését érzem hátamon

Végső akarással járulván Elé -
És a messzeségben, látom! zöld ág virul,
Ott legel a Húsvéti Bárány jámborul
A csalóka remény utolsó erőt ad nekem
S ime, itt van előttem, csak kell intenem -
De a szikár homok belepi homokba vájt utam
Ha nem segítesz, meghalok! *Szomjazom, Uram!*

A zöld mező emlékeimben létezett
Nem tovább, testem haza érkezett
Szemem becsukom, a szél dombtetőre ül
A puffadt nap lassan álomba merül. -
Halk kopogást hallok, s máris dőlnek a falak!
A bűn kifolyik lelkemből, mint sűrű gennypatak.
Kósza kérdést fogalmaz kiszáradt agyam:
Hogy lehet, Uram, hogy Téged elhagytalak?
Mi volt az életem? Most csak álmodom?
Miért nem éreztem eddig, hogy *szomjazom?*

A sivatagban hús forrás fakad
Érzem édes ízét, s valaki megragad
Élet sarjad a homokból és élettél telik
A gyűlölt port fák, virágok, erdők mind elnyelik
A hús légben könnyű árny suhan.
S én csak iszom, mert *Szomjazom, Uram!*

Lassan csillapul vágy, a lélek megtelik
S mert oly édes forrásod vize,
Vele a mérték be soha nem telik
Csak hallgatom szavad boldogan
S minél tovább csüngök ajkadon,
Szent igédre annál jobban szomjazom, Uram!

*Uram, tekints rám magasságodból, hogy kegyelmed által a Téged
kereső, de az evilági lét sarában vergődő lelkem hazataláljon Hozzád!
Amen*

Utak

Mily ösvényeken jár a halál,
hogymindenkire rátalál?
Mely utakon jár a lelkem,
hogynyugalmat máig sem leltem?
Miért vergődik szellemem fáradt éjszakán,
miért látom, hogy lehulló fény-darab
szétporlad élesre fent kaszán?
Miért keresem mindenben az okot,
miért nem bízom életem Rá,
Ki nekem is életet adott?

A sok sötét gondolat kerget és űz időkön át,
pedig - Isten nálam jobban tudja -
szüntelen keresem az Ő nyomát.

S ím, útelágazáshoz érkezem,
honnan szerteszét annyi út vezet!
Alázattal kérlek, Uram,
mutasd meg az igazt, a helyeset!
Mutasd meg azt, min járnom kell -
s járni is akarok!
mutasd azt, mely Hozzád elvezet,
legyen bár súlyosabb
az úton rám váró kereszt.
Örömöm lelem abban is,
mert tudom, életem része már:
ki a Te utadra rátalál,
az elől csatát veszítve elfut a halál!

Honnan hová?

Istenem, Ki öröktől fogva létezel!
Te fenség, Ki sohasem vétkezel!
Kinek lényege a szeretet
bocsásd rám lelked egy sugarát
meséld el utamat, mondd el történeted!

Ki vagyok én, s honnan jöttem
Veled szövetséget miért kötöttem?
Honnan a csodás világ
ezernyi színe a csillagoknak? -
Te adtál a rózsának nevet: virág,
s Te vagy támasza az elhagyottnak?
Bocsásd meg nekem, hogy megkérdem:
Honnan hová tart életem?

*

Figyelj hát merész ember!
Álmod bocsátok rád
betakarlak végtelen szememmel,
hogyan lásd, mit én láttam akkoron,
mikor a Semmi volt az úr
a fákon s bokrokon.
Ne ijedj meg attól, mit látni fogsz
ha téren és időn át
művem mellett elrobogsz
védő kezem feléd nyújtom én
és ébredés után
talán már nevetni fogsz e szép mesén.

Kezdetben az anyag egy pontban tömörült
nem volt virág s ember, ki a virágnak örült
nem volt tér és idő, mely haladt volna,
nem volt csillag, bolygó, halkán ketyegő óra.
A Semmi volt üresen, sötétben
hol csak egy fény ragyogott szerényen:
a sűrű anyag fortyogott magában
megnyugodva Isten hatalmában
mert tudta, majdan Ő bocsátja el,
titán-erejét Ő szabdalja fel,
ha beteljesedik az idő,
és megvalósul Ő
ha beteljesedik az Ige,
s a holt anyag táncra kel Vele.

Lüktetett az anyag tehát megnyugodva,
várva a percet,
mikor börtönét a Semminek adja
türelmes volt, bár izzott, lángolt
tízmilliárd fokon ficánkolt
élettere pontnyi volt csupán,
de tudta: Isten lelke lebeg minden sugarán.

A Semmi pedig ostobán, kevélyen
járt-kelt
a teretlen térben,
az időtlen időben
amerre elhaladt, sűrűbb lett az éj
azt hitte,
ő az egyetlen, a világot formáló személy
nem látta Istent,
mert a lelke is semmiből volt
semmi-szemsugara
kutatóván a fényt, a semmibe hatolt.

Telt-múlt az időtlen idő
a nemlétező tér hálója feszült
a parányi fénypontban
az anyag nem szenderült
várta azt, mit öröktől remélt,
hogyan betöltheti büszkén
az időtlen időt s a születő tért.

Végsőt lendült az óra mutatója
szétpattant a görbült tér finom hálója
Isten szólt:

*Száguldj, formálódj, holt anyag!
Legyen tér, legyen idő!
valós és megmérhető
legyenek bolygók
legyenek csillagok
s legyen ember,
kinek, Istenre gondolván,
szemében könny ragyog!*

Az első három perc letelt,
a Semmi megsemmisült
az ember boldog volt, majd bűnre lelt,
földi élte megkeserült.

Hullt percre perc, évre év
királyok jöttek, bukás, harci hév
eljött a te időd is, kíváncsi ember...
S hogy mit hoz a jövő?
sokan kutatták varázsszerekkel,
de hozzám egy se fordult -
mágusok tudása félúton kicsorbult.

Most tehát figyelj!
Nézz tükörbe: önmagad látod
benne a jövőt, fordított világot
ismerős lesz az, olyan, mint ez is
nem lesz ott se más a Genezis,
csak az idő lesz kicsit furcsa:
a tér kifordul milliárd évek múlva.

De ne tovább, eget fürkésző ember!
Folytatás nincs,
adós maradok a felelettel,
mert szívem végtelen szeret
s nem akarom,
hogy aszott gyümölcsé váljon földi életed.
Légy boldog hát, én veled vagyok
ha keresel, mindig megtalálsz,
feletted Isten napja ragyog
utad olyan lesz, mint az angyaloké,
kik égbenyúló létrán lépkedtek
egyre feljebb, Uruk színe elé.

Ez volt történeted, mostmár tudod
s ha a miérteket tovább kutatod,
csak szólj, én felelek neked -
most pedig aludj, álomtalanul
tisztuljon szíved,
múljon el lelkedből a kétely,
áldásom legyen veled.

Ha majd felkelsz e nehéz éj után,
imával köszöntsd az új napot
s ha összegzed napodat délután,
érezd a reményt, lásd a holnapot
s hogy a napsugár a teremtet világra
még szebben ragyogott!

Milyen erő munkálkodik bennem, hogy szüntelen Téged kereslek, Istenem?

Vágyódás

Az út porában millió élőlény mozog,
az út porában szunnyadnak a csillagok
az út pora szürke és sivár,
a fáradt vándor mégis abban jár.

Lelkemben millió gondolat mozog,
néha fény villan fel, majd elrobog
lelkem még a föld porában jár,
s valami megváltó csodára vár.
A tó vizében millió élőlény mozog,
tükreben táncot járnak a csillagok,
s legyen bár nappal vagy éj,
fényét nem veszti el -

Te se veszítsd!

Higgy, szeress, remélj!

Lelkem változásai

Ember vagyok, kicsiny hitű,
szívem nem köszikla-vár
könnyen sodor a bűn mocska,
a fákat tépő jeges ár.

Ember vagyok, reményvesztett
teszem dolgom nap-nap után,
de ha próba elé állít Isten,
utazom kételyek vonatán.

Ember vagyok, s nem szeretek
mondván: engem ki szeret?
durva kéreg rejti lelkem,
vak szememmel meg nem látom:
Isten mindenkit szeret!

E három szó lepattan rólam,
de a kéreg már repedez
kegyelmed arany sugára
lassan nyitja lelkemet.

Napfényre jön minden,
mi szép, nemes és jó,
Istennek tetsző, embert bátorító
lelkem kéklő tóvá válva
a csüggedt vándort
a hit vizével várja
s midőn e vízből szomját mind eloltja,
és könnyeit kacajba folytja,
szárbaszökken benne a remény,
a hit virága lesz nyíló rózsa,
mit ékes szalaggal övez a szeretet-erény.

HÁLÁS SZÍVVEL

Hit

Hatalmas az én birodalmam,
mert Istenben van bizodalmam!

Enyém a világ aranya, kincse
lelkemben otthonra lept az Ige.

Földi életem szüntelen igen
napok tisztaságát
nem ronthatja semmi sem

A félszet sem ismerem
mert velem van az én Uram,
szeretett Istenem!

Ha velem az Isten

Ha velem az Isten
szükségem nincsen
vidám a kedvem
ha velem az Isten.

Ha velem az Isten
kétségem nincsen
vidám a lelkem
ha velem az Isten.

Boldogságok

Boldog, ki a kísértés útján ellenáll
boldog, ki, ha tétova is, de engem megtalál
boldog, ki, ha nem lát is, hisz
boldog, ki vállán szálkás, nehéz keresztet visz.

Boldog, ki befogad másokat
boldog, ki örül, ha szenvedőt látogat,
s vigaszt visz neki
lelke sűrű keservét, szeme tompa fényét,
mindet elveszi.

Boldog, ki bennem hisz, bennem remél
nyitott szívvel jár, lépte hozzám ér
boldog a bátor, tiszta lélek
mert én

*benne lakom,
kezét fogom,
vele élek.*

Köszönetek

Köszönöm, Uram, hogy velem voltál
Köszönöm, Uram, hogy erőt adtál
Köszönöm, Uram, hogy megtartottál
Köszönöm, Uram, hogy rám hajoltál
Köszönöm, Uram, hogy betakartál
Köszönöm, Uram, hogy elaltattál
Köszönöm, Uram, hogy álmot adtál

* * *

Köszönöm, Uram a fákat, melyek árnyékában megpihen
Köszönöm, Uram a szelet, mely meglebbenti drága haját
Köszönöm, Uram a holdat, melynek fénye megcsillan áldott szemein
Köszönöm, Uram a csillagokat, melyekre nézve, lelke messze jár
Köszönöm, Uram a napot, melynek fénye átmelegíti a szívét
Köszönöm, Uram a vizet, melyet ajkához emel, ha megszomjazik
Köszönöm, Uram a földet, amelyen jár
Köszönöm, Uram a fűvet, amely nem hajlik meg léptei alatt
Köszönöm, Uram a madarakat, akikkel beszélget, ha egyedül van
Köszönöm, Uram a levegőt, amely elteti Őt
Köszönöm, Uram a Lelkedet, melyet Neki adtál s ő odaadta nekem
Köszönöm, Uram az illatokat, melyek megédesítik a testét
Köszönöm, Uram a kezét, amelyet megfoghatok
Köszönöm, Uram az Éjbársonyt
Köszönöm, Uram a hangját, amely halk, simogató és világokat hoz elém
Köszönöm, Uram a szemeit, ajkát, fülét, nyakát, mindenét, melyekre nincs szó, olyan
gyönyörűek és mélyek
Köszönöm, Uram, hogy amikor azt mondom Neki: Drága Kicsi Angyal, akkor mosolyog
Köszönöm, Uram Őt.

Hála

Minden, mit tudok,
nem az én érdmem
kitártam magam,
s eljött hozzám Istenem,
hogy megnyissa szemem a világra,
hogy figyeljek minden kőre,
figyeljek minden ágra,
hogy megnyissa szívem
mindenkit szeretni
emberek szükségét
mindíg észre venni
hogy megnyissa lelkem
a boldog Mennyországra...
Mindezért, Uram, hála Neked, hála!

Vallomások

Villámok tüzében
Szivárvány-füzérben
Istenem
keresem.

Hullámok hátán
Vad szelek szárnyán
Istenem
keresem.

Fűzfa bánatában
Patak mámorában
Istenem
keresem.

Zöld bársonyában
Szemed fátyolában
Istenem
keresem.

Segítő kézben
Szeretet-mézben
Istenem
találom.

*Ha halkán hull a meleg zápor
s kinn harmat harmattal táncol
ha ágról ágra tiszta élet rebben
Te dalolsz nekem, Istenem!*

* * *

Uram, bocsáss meg, hogy lelkem nyugtalan,
hogy Téged kutat, keres minduntalan.
Tudom, hogy Hozzád pusztá ész fel nem ér,
kegyelmed nem homályosítja kor, ezredév.
Ne gondold, hogy istenségre vágyom magam...
Uram, bocsáss meg, csak a lelkem nyugtalan.

* * *

Mit tettem, nem én tettem
Istenbe bizalmam vettem
Ő volt, nem én, ki cselekedtem
Hittem, reméltem, szerettem.

Ima

Imára tedd össze két kezéd
szíved, lelked nyisd meg Előtte
s leszáll hozzád Istened
kegyelem száll rád Belőle.

Örülj, neved, sírj, panaszolj,
ha kérdez, igazat válaszolj,
hidd, hogy nem hagy el, mindig szeret,
hidd, hogy veled van mindig Istened!

Hallgasd Őt
s ha nem hallod, könyörögj
kérj kegyelmet, erőt, világosságot
s egyszer csak hopp!
megfogja kezéd, s magad mellett látod.

Azután együtt mentek tovább,
megszentelve az út porát,
s együtt szóltok mindenkinek:
„Gyertek, kövessetek!
s veletek is megtörténik az,
mit előtte csodának hittem,
s mit Isten elé vittem...
gyertek...
tegyük össze kezünket, mind,
hogy egy óriás kéz legyünk
mit Te fogsz erősen, Istenünk.”

ISTENBEN ÉLVE

Istenben élve

Nem tudok soha Istennel betelni
Istent magasztalva a tollat letenni
mindigcsak írnom kell
újra s újra Róla
bármit kezdek, s bárhogym
neve lesz végszóra.

ha gyötör a gond, segílyt Tőle kérek,
ha a kétség ront, Ő nevéhez érek,
ha dolgom teszem,
vagy csak egyet lépek,
ha áldását köszönöm,
ha eltévedtem s félek,
ha lelkem erőtlén,
ha tétova kezem,
sóhajom száll Feléd:
Uram, adj erőt nekem!

*

Benne nem csalódom,
legyen nap vagy éj,
hosszú perc vagy óra,
bármit kezdek s bárhogym
neve lesz először,
s neve lesz végszóra!

Biztató

A reményt feladni soha nem szabad
ha csonton már csak száraz bőr maradt,
akkor is van még valami más,
ami sokkal fontosabb: a folytatás!,
hol minden remény valóra válik,
hol nem lesz fontos, mit mond a másik,
s a többi földi cél.

A reményt feladni a földön sem szabad
imádkozz, dolgozz,
s meglásd, életed mily szépen halad,
fogadd el, mit Isten ad neked,
hidd, hogy gyermeke vagy,
s Ő atyaként szeret!

Asztali imádság

I.

*Édes Jézus, légy vendégünk,
Áldd meg, amit adtál nekünk!*

Foglalj helyet asztalunknál
kis családunk Téged szolgál
étünk legyen bő vagy szerény
érkezésed boldog remény
emeljed ránk áldó kezed
törd meg nekünk a kenyeret!

Légy velünk, ha napra kelve
kalács merül langyos tejbe
légy velünk, ha délre járva
ebédünk Neved áldva
esteledő lámpafénynél
tűzhelyparázs melegénél
nyitott szívvel hívunk, várunk
boldogság, ha itt vagy nálunk!

*Édes Jézus, légy vendégünk,
Áldd meg, amit adtál nekünk!*

II.

*Aki nekünk ételt-italt adott,
Annak neve legyen áldott!*

Köszönjük, hogy velünk voltál
ételünkre áldást adtál
máskor is csak kérve kérünk,
legyél a mi jó vendégünk
szeretettel hívunk, várunk
jószágodért így imádunk:

*Aki nekünk ételt-italt adott,
Annak neve legyen áldott!*

Alázat

Édes Istenem!
Bár szándékomat nem ismerem,
utadat boldogan követem.

Vezess, vezess, napokon, éveken át,
lássak fényt, árnyat, sok csodát!
lássam mindenben lényedet,
az irányító szent Kezet,
mely az egyetlen Út,
mi az üdvösséghez elvezet.

Ezt a keresztet, amely most annyira nyomja a válladat, mielőtt elküldte volna hozzád az Úr, mindenható szemével megvizsgálta, szerető irgalmával átmelegítette, mind a két kezével méregette, vajon nem nagyobb-e a te számodra, mint amenynyit elbírsz? Azután megáldotta szent kegyelmével, irgalmával megillatosította, rád és bátorságodra tekintett... így érkezett a Mennyből a Kereszt, mint Isten köszöntése, mint a te Istened szeretetének irgalmas ajándéka.

Szalézi Szent Ferenc

A Kéz

Egy Kéz felsegített, amikor elestem,
egy Kéz megérintett, mikor keseredtem,
egy Kéz a falra írt, s boldog jövőt ígért,
ha hűen végigjárom a földön
a keresztek tengerét.
Egy Kéz kezemhez ért,
s éreztem csuklóján
a seb melegét.

A Kéz akkor innen eltávozott,
a seb azóta erővé változott,
hogym velem, veled, velünk legyen,
hogym a mi kezünk az Ő keze legyen!
hogym bennünk lakjon az Ő szíve,
szelíd pillantása, megváltó szelleme.

Így vált formáló erővé a szeretet,
s mozgat egy gigantikus ember-kezet,
mely felsegíti azt, ki elesett,
mely útra visz,
ha úgy érzed, lelked elveszett.
Mely akkora, hogym felér az égig
és munkál, mint az Ő Keze
a világ végezetéig!

A Tanító

Összegyűltünk sokadmagammal
gyalog, lóháton, szamarakkal
meg-megálltunk hol itt, hol ott
hol a Mester saruja
a porban nyomot hagyott.

Leültünk a fűbe...

S akkor megjelent Ő,
a végtelen isteni személy -
de ezt akkor még nem tudván,
megróttuk sokan:
hogya miért oly zárkózott,
miért olyan kevély? -
egyszerre csak a tömeg elé lépett,
és elkezdte tanítani az egyszerű népet.

Tartása egyenes, szeme szomorú volt
hangját nem emelte fel akkor sem,
ha Atyjáról szólt,
mégis hallottunk mindent
a leghátsó sorban is,
mert erő áradt belőle,
s ez messze vitte az Ige szavait.

Volt, amikor nem értettük,
mit akar mondani
kérdettük is: Mester, ezt hogy érted?
Ő pedig bátran felénk lépett,
és elmagyarázta -
tanította a népet.

Így lépkedett egyre hátrébb a sorokban -
én egész hátul álltam,
beteg társamat támogattam,
hogya hallja ő is a Szót
háborgó sebére
gyógyírt, vigasztalót.
Haladt hát a Mester
egyre közelebb
s mire észbe kaptam,
már előttem állt -
szeme szemembe olvadt
éreztem, megszűnik köröttem a világ,
és látok valamit, mit felfogni nem tudok:
léten túli boldogságot, mennyei csodát.

Kétségekkel teli földi életem
kinőtt kígyóbőrként a semmibe dobtam
erő költözött belém is,
pedig köntösét nem illetttem,
kezét meg sem fogtam.

Végtelen nyugalom szállt meg -
csak Őt láttam,
s újraéledt lelkem kiszáradt fája,
kivirágzott benne a hit bizonyossága.

Ne félj, még találkozunk! -
mondta, majd lassan tova lépett -
visszatértem a jelenbe,
és társam széles mosolyából
azonnal tudtam,
hogyan Jézus neki is a szemébe nézett.

Az ács fia

Gyorsan elszaladt a harminchárom év
Nem volt hős, sem híres hadvezér
Mégis ismertté vált a neve:
József, az ács fia -
Megváltó halálra kell most várnia.

A keresztfára áll, a Rend szorgosan dolgozott
Katonák köre köpenyén osztozott
Szemében vér s fájdalom könnyei -
Szállhatna az angyalokkal, mégsem teszi.

Alatta hullámozó, komor tömeg
A bűn súlyától a föld megremeg
Ez Isten fia volt! - mondták sokan -
A kereszttövében
Katonák hevernek fásultan, álmosan.

Szívekbe lopózik az iszonyat sötétje...

A Fiú meghalt, a bűn elkárhozott
Ember is volt Ő, ember sorsában osztozott -
Majd meleg eső hullt a szenvedők szemére
S harmadnapra eljött a pirkadat
S áradt a világra a kegyelem fénye.

HÚSVÉTI TRIPTICHON

I. tábla - Az utolsó vacsora

...és szólt Péter:

„Jó itt lenni, Uram, Veled!
s bár kint még sürgölődnek,
minden kész -
jer hát, ülj közénk,
mosd meg kezed
s utána mi is -
ime, a tál, Uram
egyél velünk,
mondj imát nekünk,
szenteld meg ételünk
s ha már az asztalról
minden elfogyott,
csak szólj,
többet örömmel hozok! -
s most hajtsuk meg fejünk,
ajánljuk ételünk
Neked, Uram -
együnk
s utána mesélj szépeket,
mondd el az életed,
mondd, hogy mi volt régen
s mi lesz Veled
mondj új éneket
Istenről - Rólad
mondd el, milyen a világ
a világon túl,
hol a földi sötét
Fényedre fordul -
csak mesélj! akármit!
s mi nézzük szemed
gyermeki áhitattal
hittel, szerelemmel
s tán sírva is fakadunk,
mint egykoron,
mikor atyain óvtál
szent kezedd -
mesélj, mert tudjuk:
Te jártál odaát,
Neked az az otthonod
s minden, mi szép, jó és nemes,
onnan származott
Általad...
áldalak, Uram...
szeretlek, Uram...
hiszlek, Uram...”

Az ajak némaságba fordult
a makacs esti szélben
ablak csikordult -
s akkor felállt

és szólt az Úr:

„Jó itt lenni, Péter, veled,
s veletek mind,
mert érzem, szívetek szeret
elhozta hát Életem,
hogya odaadja neked,
s nektek is,
mielőtt elmegyek -
Atyám! ki látsz mindenütt,
nézd kezem:
kenyér van benne, az Életem,
ami a Tiéd
s tudom, elveszed,
hogya szétszthasd mindenkinek,
ki a gyermeked -
félek, Atyám, mégis megteszem
kettétöröm Életem
és odaadom nekik,
hogya egyék és éljenek
sokáig - Nálad, Benned, Veled -
félek, Atyám, mégis megteszem
Neked ajánlom mindenem
végy magadhoz most!
és boldog leszek...
félek a csúf haláltól,
mit rám mérnek emberkezek,
mit értük mégis szenvedek -
végy magadhoz, Uram!
s viszek Neked bort, kenyeret
együtt fogok enni Veled,
mint most ővelük
s boldogok leszünk - Te és én...
ne hagyj magamra, Uram!
fázom, a kezem remeg
ugye hallod szívem?
száguldó fergeteg,
mert félek - s mégis megteszem
Érted...
értük...
s most lehajtom fejem,
megeszem végső Kenyerem
s iszom rá a Vérből,
hogya csillapuljon szívem,

hogy biztos legyen kezem,
amikor vinnem kell
a világ összes bűnét a hátamon.”

... és szólt az Atya:

„Ne félj, mert én Veled vagyok
s holnap is Veled leszek -
ami terhet reád teszek,
megmértem azt,
kiválogattam,
megsimogattam
meglátod: nem lesz nehéz,
elbirja a váll s a kéz,
hisz Te már nem e világban élsz
útban vagy felém
s én várlak, mint apa
elveszett gyermekét,
ki hosszú útról tér haza -
várlak
puha öleléssel,
meleg takaróval,
atyai szép csókkal,
örök étellel, soha nem múltóval -
gyere hamar, Fiam!
oly régen láttalak
sok a homály ott lent
a felhők alatt
s már gyengül öreg szemem -
úgy vártalak...
Fiam...
költsd hát el új Életed
Első Vacsoráját velem
s mondd meg nekik is,
hogyan ne féljenek,
mert gyermekeim ők is,
kiket hasonlóan szeretek
mond nekik, hogy üzenem:
értük adod Életed,
de halál soha meg nem érint,
mert az nem lehet,
hogyan Te ne legyél! -
a vérem vagy, gyermekem
s nem élhet hiába a Szent Asszony,
ki elment az első vérig -
Neked élned kell
s élni is fogsz
és velük leszel
a világ végezetéig!”

* * *

II. tábla - Isten álma

Uram, Te most alszol
álmod őrzik fegyverek
rettegő szívek
összetört életek
halk sóhajok
kételyek

volt hit,
volt remény
és volt szeretet
s most mind sírba lett
Veled
és alszanak
gyolcsba takarva
álomtalan mély álomba halva
feltámadást akarva
Veled

sötét van
s bár a nap hevít,
a fény eltávozott,
csak várakozást hagyott
a másnap-csodára
nem gondolva a pillanatra
nem figyelve a mára
hátha...
Veled

mert Veled mindent lehet!
tudják ezt ők, s mind, az emberek
és összegyűlnek
egy rejtett szobába
kezük imába zárva
csodára várva...

s akkor asszonyok jöttek sírva:
*„Jertek gyorsan, emberek!
Valaki elvitte az Urat,
hiába kerestük, nincs benn a sírba'!”*

* * *

III. tábla - A Sírt őrző katona monológja

„... sötét van,
és a többiek alszanak...
ki jár erre?
kinek a lépte hallatszik a sötétben?
nem látni senkit
a csend mindent beborít -
s most újra...
nem is igazán lépések ezek
mintha mezítláb járna valaki...
szellemek kísértenek
vagy az istenek útja vezet erre?...
éppen most?!...
sírablók!
marhaság!
nincs mit rabolni
akit ide temettek,
annak semmilye sincs,
legfeljebb a halotti lepel,
de az úgysem kell senkinek
azért nem kockáztatnának...
sötét van
és csend...
furcsa,
nem szabadna ekkora csendnek lenni!
sosincs ilyen csend
mindig van valamennyi fény
a legsötétebb éjszakában is...
félnem kellene...
az istenektől, mert hatalmuk van,
a szellemektől, mert gonoszak
és kiszámíthatatlanok
az éjszakától,
a mozdulatlanságtól...
mégsem félek
(miért?)
csak felébredtem
(a csendre)
s most figyelek a hangra
(a történésre, amit nem értek)
a láb-surrogásra
nem félek
ez furcsa
a szívem sem dobog gyorsabban,
pedig nem szeretem a sötétet,
az ismeretlent,
a nem-tapasztaltat...
félnem kellene
s a kezem sem remeg,

mint már annyiszor,
amikor éjszaka volt
és fénytelen csend
veríték sem ütött ki a homlokomon,
pedig meleg az éjszaka
és meleg a helyzet - a feladat
halottat őrizünk...
mégsem félek
(milyen jó ez! milyen... nem tudom)
sőt,
valami furcsát érzek,
szokatlant, rendelleneset:
könnyűnek érzem magam
és a világot is,
hangok szólalnak meg,
miket eddig nem hallottam
(hova lett a csend?)
s képek
(léptek?)
szépek...
mi az a szép?
sosem találkoztam vele,
most mégis érzem,
meg olyanokat is,
amiket nem tudok elmondani
magamnak sem
ölelést,
simogatást,
szavakat,
suttogásokat,
örömet!...
de nem olyat,
ami a kocsmák
hátsó szobájában kapok...
az ölelésben erő van,
a simogatás bársony,
a szavak bölcsék
és az öröm átjárja mindenemet!...
félnem kellene
a nem-tapasztaltaktól,
de ezektől *nem lehet* félni!...
sötét van
a léptek távolodnak,
velük az érzések is
utána kellene menni
(a lépteknek?)
de a parancs úgy szólt:
reggelig itt maradni, és vigyázni a sírra!
marhaság!!
azok nem érezték,

amit most én!
egy sírt egyébként sem lehet ellopni!
s kinek kellene, aki benne van?!
(vajon, ott van-e még?
hát persze! - megzavart az éjszaka!)
a lépések
már egész messziről hangzanak
utána kellene menni...
(a lépkedőnek)
utána kellene menni
és megkérdezni,
hogy hova megy
éjjel,
sötétben
megkérdezni,
hogy mit keres erre
(kit keres a halottak között?)
és hogy ki ő?
feltenni sok kérdést,
kivallatni,
mint az ellenség elfogott kémeit,
kikérdezni, hogy mit tud,
s ha mindent elmondott,
mehet rabszolgának -
vagy tanítónak...
ha jól felel,
talán még elő is léptetnének,
és nem kellene többet sírt őriznem
éjjel,
csendben,
léptekkel a fülemben...
léptek...
már nem hallani őket
a páncélnak újra súlya van,
vág a könnyű ing fölött
a világ bántó hangokba burkolózik
(érzések... csend... hol?... mikor?...)
gyorsan utána kellene menni,
hogy el ne tűnjön végleg
fáklyát gyújtani,
fényt,
hogy megtaláljam...
de nem!, azt mégsem lehet,
mert felébresztem a többieket,
s akkor a dicsőség
nemcsak az enyém,
meg ott a parancs is: őrizni a sírt!
Nem!!
ők nem érezték azt...
(mit?)

csak csendben...
letenni a vértet,
a kardot,
a lándzsát,
itthagyni mindent,
ami eddig rajtam volt,
mert azok csak akadályok
(az Úton, Felé)
csak csendben,
hogy el ne riasszam a lépkedőt
(lehet, hogy vár rám? miért?...)
kell a csend, az óvatosság
nem azért,
hogy a többiek fel ne ébredjenek -
mostmár nem!
ha megtalálom,
úgyis szólok nekik, hogy jöjjenek...
(mert lesznek újra érzések, meg minden)
milyen könnyű vagyok
páncél nélkül,
fegyver nélkül
(múlt nélkül)
milyen könnyű a lépés - tisztán
(ezek az én lépéseim?)
mi történt?!
látok!,
pedig még mindig sötét van
a hangok újra közelednek,
és az ölelés is, meg a többi jó
látok,
nem kell keresni az Utat,
pedig a csillagok is felhőbe burkolóztak
látom!
nem ment el!
itt van egész közel,
áll és vár
rám - tudom...
majd szólok nekik, ha beszéltem Vele ...”

és a Sírt őrző katona elindult Felé...

Karácsony, 2002

Szép Karácsonyt, kedves-mókást!
füles nyuszt, ravasz rókát!
tiszt szívet, vidám lelket!
világ-széles szeretetet!
leborulva dicséretet!

Kicsi falut
kicsi gunyhót
kicsi jászolt
illatozót
puha szalmát
lágy takarót
édes danát
elaltatót.

Karácsonyra *(Betlehemes ének)*

Üdvözlégy, Jézusunk
Szeretett Pásztorunk
Csak Téged hallgatunk
Egyetlen vigaszunk!

Te szavad vezérünk
Nélküled nem élünk
Tebenned remélünk
Rád bizzuk életünk!

Szenteld meg ünnepünk
Ma este légy velünk
Hozzád száll énekünk
Kegyelmes Istenünk!

Terítve asztalunk
Mind Feléd fordulunk
Elébed indulunk
Megváltó Krisztusunk!

Hegyek ormán

Hegyek ormán
templom tornyán
hópárnában harang szólván
messzehangzó szép üzenet:
kacagjatok, örvendjetek,
Megváltótok megszületett!

A reggeli napsugár

A reggeli napsugár
Isten szavára vár
a reggeli napsugár
óriási szentjános bogár.

Világít, látni egymásban
mi szép volt, s ami elveszett
világít, hogy lelkünkben
fény legyen, béke és szeretet.

Harmatcsepp fényét ezer színre bontja
bolyhos melegét a világra gazdagon ontja
madárfióka félénken elsőt csipog
s a lezárt redőnyök résein
arany fénye lassan becsorog.

Ébred az élet, ébred a táj,
ébredünk mi is
s újra érezzük mindazt, mi fáj
de ajkunk imára nyílik,
mint minden reggelen
nehéz sóhajok árja száll az ég felé:

Segíts meg ma is, Istenem!

Álom volt?

Isten szólt hozzám az éjjel:

„Mit törödsz a világgal, a kevélyvel?!
Mi végre halmozol hírt, javat,
hisz földi élted csak pillanat,
mely átsuhan a végtelen időn.

Az anyag elvész, a napok kihúnynak,
veszett lelkek az űrön át hiába
üvöltenek, s kérnek esdeklőn,
nem biztos, hogy engem megtalálnak -
a fény gyorsabban röppen, mint ők -
fény híján vannak a keresők.

Jer hát hozzám most! Ne késlekedj!
Szívem irgalmas, lelkem szüntelen szeret
ne legyen szavam pusztába kiáltott szó,
ember vagy, szabad és gondolkodó
érző szíved van, mit én adtam neked,
szárnyaló lelked, kereső szellemed! -
Vedd most a Szentlelket, énem egy csillagát.”

Nyugtalan ébredek: ki beszélt? ki szólt?
Ki küldheti lelkét nekem, vigasztalót?

Nincs kétség!
elmémet szent fény járja át:
Atyám volt, ki álmomban szobámban járt!

Köszönöm Neked, Istenem, hogy bennem is munkál erőd, a kegyelem!

Kérdések és válaszok

Kinek a kezében van a lámpás?
Ki az, ki mindenben jobb, mint a többi?
Ki az, ki mindenben más?
Ki az, ki mindenható?
Ki az, ki nem közülünk való, s mégis oly emberi?
Ki az, kit említünk, mégsincs rá emberi szó?
Kihez kötődik életünk?
Ki az, ki nélkül nem is élhetünk?

A kérdésözönre válasz nem létezik,
csak mit gyarló elmém számba ad,
s az csupán egyetlen szó:

*Ki velünk van mindig,
legyünk bűnösök vagy szentek,
Isten, a kedves-gyengéd Atya,
a
Mindenható!*

Állomások

Kezdetben volt a kétkedés
mit Isten adott, kevés volt, nagyon kevés
kértem, hittem és mégsem bíztam,
pedig lépnem sem kellett:
ott ültem Isten tenyerén.

Aztán jött a bizonyosság,
mint apró magból szökkenő virág
kezdtém látni, hogy nem vagyok magam,
hisz szólnom sem kellett:
s mindig ott volt az én Uram.

Ma pedig nap mint nap tapasztalom:
Isten ereje végtelen, teremő hatalom
Vele mindent legyőzhetek,
mert a szeretet életem része lett.

*Ha nem sorsod a csillogás, öröm
Isten talán ezzel óv valamitől,
mi tested, lelked kára lenne -
hidd hát, hogy veled van Ő
s az Ő kegyelme!*

Gyenge és esendő vagyok, hát Hozzád fordulok, Istenem...

Csupa kérés (ima)

Édes Istenem, kérlek, légy velem!

Adj erőt és egészséget,
nyugodalmat, békességet.
Adj szerelmet, aggódást, féltést,
boldogságot és megértést!

Adj, ó Uram Szent Lelkedből egy szikrát,
Add, hogy a lelkem felszálljon Hozzád!

Édes Istenem, kérlek, légy velem!

Gyermekeknek

I.

Jöttem, láttam, tettem, vettem
 eget, földet teremtettem.

Erdőt, fűvet, virágkelyhet,
hol kismadár árnyat lelhet.

Patakpartot, suta gidát,
barna macit, kedves cicát.

Napsugarat, hogy mind éljen,
higgyen, szeressen, reméljen.

II.

Istenem, még gyermek vagyok,
szívem mégis Veled ragyog.

Nem értve is csodálom művedet,
kicsiny lelkem mohón issza
sugárzó fényedet.

Nem tudom, mit szeretek jobban:
fát, virágot, harmatcseppet?
de ha szívem Feléd dobban,
bizonyosság ébred abban:
Téged mindennél jobban szeretlek, Istenem!

Gyermekünk

A gyermek még védtelen
a gyermek nem tudja, mi a félelem
a gyermek bátor és merész
vakmerőn tettekre kész.

A gyermek még boldog és gondtalan
kacag mindenben s minduntalan
szemében röpke vendég a bánat
kis szíve érzi: mindenre van bocsánat.

A gyermek lelke hófehér
illatos kalács, puha, lágy kenyér
mit gyúrhatsz, ronthatasz és törhetsz
mit oltárra emelhetsz,
ha türelmes szód nyomán
kivirágzik benne a szeretet-erény.

Óvjad hát mindig gyermeked
törékeny virág ő, kedvét könnyen szeged
úgy szólj hozzá, mint Isten angyala
légy te is teljes lényegedben
a türelem és szeretet maga.

S ha fedded is, érezze meg:
kemény a szó, de mögötte
végtelen a szeretet
ne költözzön szívébe rettegés
álma legyen mindig édes,
szelíd, tejszagú szenderegés.

Ha mindezt híven megteszed,
ha kicsinyed óvod, védelmezed,
benne Isten száll le rád
s Őt látod akkor is,
ha rád villantja tündéri, pajkos mosolyát!

Hogyan lett az igazgyöngyből gyöngyvirág?

Úgy, Kedveseim, hogy Isten egyszer régen lejött a földre körülnézni, és eljátszogatott a szép igazgyöngyökkel. Becézgette, fényesítgette őket, kérdezgette, hogy érzik magukat a földön. De a gyöngyök bizony nem feleltek semmit. Isten gondolkodott egy kicsit, hogy mi lehet ennek a nagy hallgatásnak az oka, s hamarosan rájött: a gyöngyök azért nem szólnak, mert ők csak egyszerű kis gyöngyök, akik nem tudnak növekedni, felmelegedni, mosolyogni, s beszélni sem, mert nincs bennük Élet. Fogta hát Isten a gyöngyöket, rájuk emelte szelíd szemét, Életet lehelt beléjük, hogy érezni tudjanak, majd szétszórta őket a földkerekségen és azt mondta nekik: „Szaporodjatok és sokasodjatok! Borítsátok be fényetekkel a mezőket, melegítsetek fel tüzetekkel az emberek szívét, gyönyörködjenek mosolyotokban, szeressen titeket minden élő, az erdők és mezők vadjai, az ég madarai és az emberek is az egész földön.” A gyöngyök pedig jó földbe hullottak, ott gyökeret eresztettek, s minden gyöngyből egy-egy szép gyöngyvirág lett Isten és az egész világ öröme.

Isten - látván, hogy milyen szépséget alkotott - örömeiben táncra perdült és így énekelt:

*Örülök, ha ragyog a nap,
Örülök, ha felhő-borús,
Hegyek csúcsa köd-koszorús
Édes-kedves szép világ,
Gyöngyből lett a gyöngyvirág!*

*Villám csapkod, ég morajlik,
Dörgő hangja messze hallik
Záporosó, szivárvány,
Eső után csalogány
Édes-kedves szép világ,
Gyöngyből lett a gyöngyvirág!*

A gyöngyvirágok vele énekeltek, csilingelve táncoltak és olyan szépen mosolyogtak, ahogy csak Isten boldog teremtményei tudnak mosolyogni.

Így teremtette Isten a gyöngyvirágokat.

Néhány éve Húsvét előtt Bach Máté passióját hallgattam a templomban. Kevesen voltunk, csak a zenére figyeltünk. S a zenéből áradó erő egyszer csak átvitt egy másik világba, önmagam mélyére, ahol szem- és fültanúja voltam egy ősi szertartásnak: egy, az életét összekötni szándékozó pár Istennek ajánlásának, majd megáldásának. Az áldást a fiú apja kérte a durván faragott kőoltár előtt az Úrtól. Amikor a szavak elhangzottak, az apa kézenfogta a fiatal párt s együtt mentek ki a templomból, mint Isten új gyermekei.

Atyai áldás

Urunk, Jézus Krisztus!

Eléd járultunk gyermekeiddel, akik még két lélek és két szív, de szeretnének egyek lenni.

Ártatlanok és őszinték, s a boldogságot keresik életükben.

Szeretnek és követni akarnak Téged, Uram.

Tudom, Uram, hogy kegyelmed az erejük, amely megtartja őket életük nehéz időszakában is.
Tudom, Uram, hogy minden napon és minden percben figyelsz rájuk.
Köszönöm, Uram, áldásaidat, törődésedet, szeretetedet. Köszönöm, hogy előbb szeretted őket,
mint ők szerettek Téged.
Köszönöm, Urunk, Jézus, hogy elfogadod és megáldod őket.

Az Atya, Fiú és Szentlélek nevében.

Amen

Kezdetben

Kezdetben volt Isten,
majd lett a vers

Isten,
ki felfoghatatlan érzet

Kinek
léte maga a költészet

S a vers,
melyben Őt foglalja
gyarló szavakba a költő,
ha érinti Isten szent malasztja.

*Ha az Andromeda galaxisban leejtenek egy gombostűt, az is hatással van az egész világ-
egyetemre, csak hatása nem mérhető.*

Fekete András, OFM

Egy lépés

Ha egyet lépsz,
nem is te mész
a Föld fordul el alattad
a lökést te adtad -
lépted többet ért,
mint a csillagok hullása,
mint napok kihunyása,
lépted a világot formálja,
fénysebesen terjed hatása
csak éppen nem mérhető,
felfoghatatlan,
talán nem is érthető -
de higgy nekem!
én nálad többet tudok,
mert
én a te Istened vagyok!

Előhang a Bibliához

Túl mindenem, a végtelen peremén
Isten kisujját megfogtam én
szemébe néztem végre Őneki
nem volt sem öreg, sem szakállas,
de egészen emberi.
Gondolatsugár feszült közöttünk
szikra íve lett közös lelkünk
anyag áramlott belém,
mint régen, az idők kezdetén,
amikor a csillagok születtek
s galaxisokká forrt össze a fény.
Az Örök Világosság egy foltja rám vetült,
szemem szemébe merült
életem része lett szent színe látása
kinyílt lelkem kapuja
alkalmassá lettem - mint egy jó adó-vevő -
az Írás szavainak befogadására.

Ezt adom most nektek
szavakban, szerényen
nem az Írás helyett,
de követve egészen.
Én csak leírtam,
mit Isten megüzent
hozzátéve azt az égi tüzet,
melynek fényénél
sokmindent megláttam
olyat is, mi könnyedén kifejezhető,
de több olyat, mi szavakkal
csak rejtjelezhető,
mit nem érteni, de élni kell,
ha felvettük a közvetlen kapcsolatot
az egyetlen élő Istenünkkel.

Lássunk hát neki!
Kezdjük az elején,
ahogy a rend megköveteli.
Az utolsó fohász után
tettre kész a toll
nyitott a szív, nyitott a szellem
s már születnek is a betűk
szavakká dagadnak
füzet füzet után, oldalakkal telten.

*Az idők előtt nem volt semmi
sötét volt minden fény
a lámpák vaksi szemüket
hiába fúrták a mélybe,
nem jött feléjük sem szellem,
sem földi lény.
Azután lassan feltöltődtek
az energiakábelek,
a fűtőszálak felizzottak
s a halott lámpák boldogan mutatták
Isten művére a zöldet.
Elindult tehát éppen így:
Kezdetben teremté Isten az eget és a földet...*

Isten minden emberben jelen van és munkálkodik, s mivel Isten lényege a szeretet, az ember lényege is a szeretet. Ezt időlegesen elnyomhatja a külvilág ráakódott szennye, de semmilyen külső hatás nem irthatja ki. A lelki élet ápolása, a közeledés Istenhez ezt a szennykérget feltörheti, olyannyira, hogy az ember véglegesen meg is szabadulhat tőle. Ha eljutunk odáig, hogy az evilági hatások nyom nélkül lepattannak a szeretet pajzsáról, egyenes utunk vezet az életszentségen át Isten trónusa felé.

Isten hangjai

A mennybolt megreped, iszonyút dördül az ég
egy hang kiált a magasból: *Elég!!*
Elég a sok bűn, a mocsok,
melyben az ember fetreng, tántorog!

BÜNTETNEM KELL!!!

de mégsem teszem...
csak ostromozom gyengéden,
mert nagyon szeretem.
Én alkottam, tisztán, büntelen
vigyáztam léptét a Kertben szüntelen,
de a sátán megátkozta őt
hát segítenem kell az esendőt.

Hisz képmásom ő:
lelke lelkemmel, szíve szívemmel egy
az ember csodálatos isteni elegy,
kiben lángol a szeretet,
ki, ha akar, mozgathat hegyeket,
kiben vágy ég a bűn kérégevel takarva:
szeretni társam,
odaadni magam,
ahogy Isten akarja!

Büntetnem kellene, de erőtlén kezem,
csak feddem gyengéden,
s ha kétségek gyötrik, védelmezem.

Erőm, hatalmam végtelen,
ha akarom, föld és ég megszűnik,
de egyvalamit én sem tudok megtenni:
az embert sújtó kézzel érinteni!

Isten műhelye

A pokol az szörnyű ám, gyermekem! -
mondták hajdanán
a faluban a szomszédok nekem. -
Ott hatalmas üstökben
bűnös embereket főznek,
s az izzó katlanok körül
vidám ördögfiókák kergetőznek!
Van ott fűtőmester
és számos segédek
szemük vérgolyó, fortyogó vörös,
pillantásuknak tüze van,
mely villámlik és éget.
A pokol emeletes építmény
lent a Föld fenekén!
A bűnös-elosztó sátán
jól ismeri az egyes bugyrokot
s minden vétkes számára
válogatott kínokat osztogat.

Jól figyelj, amit most mondok neked!
Láttam már álmomban
pokolra vált gyereket!
Ott lent a tűz soha ki nem alszik,
alatta vastag parázsréteg
táplálja a lángot,
mely minden élőt hamuvá éget,
de nem úgy, mint a kemence lángja
ott a sarokban,
a pokol tüze másként emészt el,
az ember sosem enyész el,
hanem iszonyún szenved
ordít,
rángatózik,
csapkod
vonagló testével.

Levegőt sem kap,
aki a pokolra vettetett,
mert a szellőző nyílások
rég eltömődtek a sok koromtól
s a kénköves, fojtogató bűzt
csak az ördögök bírják,
akik nem is lélegeznek.

A pokolban a lélek kialszik,
a test örökké szenved
nincs menekvés onnan
a tüzes katlan magába zár,
a végén már sóhajtani sem enged.
Lassan ér véget a bűnös léte,
azután a takarító ördögök
- ez a legfeketébbje! -
villára kapják a hajdanvolt ember
zörgő csontjait,
s a pokol legalján fortogó
vulkán torkába dobálják.
Helyét pedig elfoglalja más
Lucifer nyugodt:
mindig van utánpótlás.

Úgy vigyázz, hát, fiam!
gondold meg minden vétkeidet,
Istennek tetszőn
irányítsd napjaid s léptedet
rettegj a büntől,
mert az csak nő, dagad, mint a tályog,
ha elfordulsz Istentől,
szemed elveszti fényét,
rajta bőrlebeny nő, elfedi a hályog!

* * *

Sok év elmúlt már az intő szavak óta -
hogyan féltem akkor!
emlékszem,
erőmből csak egy szemrebbenés futotta,
s amikor eljött a lefekvés-óra,
anyám mellettem éjszakázott,
mert - bár semmiért nem vallottam volna -
a félelemtől testem, lelkem didergett és fázott.

Mára már sokmindent megtudtam Istenről
és a pokolról egyaránt
a dörgő szavakat többször értelmeztem,
de még mindig idézik bennem
a békés-poros falusi nosztalgiát.
A szörnyű képek a bűntől megvédelmeztek
emberi erőmből tellően
Isten szándéka szerint
próbáltam igazítani emberléptemet.

Gyermekkorom pokol-hallgatása
nem múlt el nyomtalan
nagyjából minden a helyére került:
lassan rájöttem, hogy a pokol
nem a bűnösök kivégző helye,
hanem
Isten jobbitó műhelye,
ahol
a lélekben megtévedt,
bűn sarába lépett
embernek
lehetősége van
- túl a földi életen -
vétkéit korrigálni,
s ha sikeres volt a „műtét”,
új emberként, megtisztulva
Isten színe elé állni.

Régi Mária-ének

Te lány, ki anya lettél vala
Te lány, te gyönyörű talány!
Téged ily bájosnak Isten alkota.

Ajkad csók volt, eleven élet
Oldozva ment tova, ki reád nézett.
Szemed sötétje viharos tenger,
Ki ha nem vigyáz, örökre elnyel’.

Tiszta voltál, büntelen és szűz,
Bár égett benned is az asszonyi tűz,
De egyszer Lélek szállt le rád,
S tüzed boldog gyönyörbe lobbant,
Szíved alatt Jézust hordozád.

S mily szelíd voltál utána is!
Rejtve hordtad édes terhedet.
Teszed a jót, osztod kegyelmed máma is,
Gyógyítod, ki szenved,
s ki már sokat szenvedett.

*Hogy megváltott minket az Isten Fia,
Köszönjük neked, drága Mária!*

Útravaló

*Hegedűs Leventének szeretettel
házasságkötése alkalmából*

Könnyű tavasz lesz életed,
ha Isten vezérli minden léptedet
engedd hát Őt, hogy legyen veled,
könnyű tavasz lesz akkor életed.

Könnyű tavasz lesz életed,
ha Isten szavát szívedbe elteszed
derű, ború később majd egyre jön,
de az Úr fénye mindig rád köszön.

Könnyű tavasz lesz életed,
ha úgy érzed is, a lég megdermedett
kezed imára fogja meg kezed,
hívd az Urat s Ő ott lesz veled.

S ha élted során gonosz gondolat kísért,
ha beborul az ég, ha kétely átka ért,
ha elhagytad is Őt, Ő ottmarad veled,
s te tévelyegsz talán, de ne félj,
az Úr szeretve fogja hűtlen kezed.

Könnyű tavasz lesz életed,
puha boldogság minden gyermeked
szeresd és kövesd az érted is szenvedőt,
s társad szemébe nézve
mindíg megtalálod Őt!

NE FÉLJ, CSAK HIGGY!

*Drámatöredék a pécs-tettyei Passiójátékok emlékére
Boginak szeretettel*

*... mégis féltem... sokszor és nagyon...
... s néha még ma is félek...*

NYITÁNY **Játék az életért**

*Élnünk kellett, ezért minden évben játszottunk. Komolyan, szívvvel - hogy éljünk.
S hogy továbbadjuk az életet.*

A délutáni nap bágyadt ragyogása gyöngy-fénybe borította a várost. Tavasz volt. A nap besütött a tettyei dombok fái közé, feloldotta az éleket, egybemosta az ébredő színeket. Fény... *Akkor* borús volt az ég. Ez a különbség. Meg sok minden más is.

Halvány-barna füstköd ül a városon, felette sápadt-kék ég. A mozgó anyag morajlása egyenletes háttérzajként érzékelhető itt fent: a város felett s egy kicsivel még feljebb: az emberek felett, a kereszten.

Innen fentről többet látni. Tisztább minden és érthetőbb. És más is. Vágnak a kötelek. A testnek súlya van. De nem fáj a szegek helye, mert nincsenek szegek. *Akkor* voltak. Ez is különbség.

Most csak játszunk. Komoly, izgalmas játékot. Mert élnünk kell, s az élethez erő kell. Az erőt pedig a játék adja: a találkozás Vele. Itt fent a kereszten. Meg lent, a kereszt tövében várakozva, téve a dolgukat, felnézve rám - Rád. Szolgálva engem, a játékot - Téged. Emlékezve erre a napra - Rád. Megértve a történeteket - a Te utadat. Elfogadva a játékszabályokat - elfogadva: Téged, Uram.

Játszunk Istennel és egymással. Szigorú játékot, erős játékot, mert szeretnénk megérezni Istent. Nemcsak beszélni vagy olvasni Róla sokat, bölcsességeket. Megérezni Őt! Ez a nagy kaland, ennek van igazán értelme! Ez segít, ez tart, ez lök tovább, ha megállunk. Megérezni, mert akkor kitölt minket. S ha kitöltött, akkor egész lényünk egy élő ima lesz Felé s az emberek felé is. Akkor majd nem mi szólunk, nem mi cselekszünk, hanem Ő. Akkor nem mi simogatunk, hanem Ő simogat. S az közismert, hogy az ember simogatása jó és puha, Isten simogatása viszont minden!

Ezért játsszuk el az utolsó utat a legfontosabbhoz: az újjászületéshez. Ez az út vezet az Élet Kapujához.

Sokan veszünk részt ebben a játékban - mint *akkor*. Kellenek a segítők, a szervezők. Kellenek ruhák, eszközök, szívek és akaratok.

Szeretünk játszani, mert szeretünk Téged, Uram. Szívvel játszunk és odaadással, mert Te is odaadtad Magad - először nekünk, utána értünk, majd újra nekünk. S azóta is minden nap nekünk adod Magad. Tudjuk, néha érezzük. De akkor is kell az erő, mert fogyatkozol bennünk. Játékunk lelki élményt ad az embereknek és nekünk is, feltölti a kiürülő tartályokat.

De nekem ez inkább munka. Egyre jobban vágnak a kötelek, és figyelni kell, mert az idő halad, s most megint én jövök.

- *Szomjúhozom, Uram!* - mondom halkan-kiáltva. Meleg van itt fent az erőlködéstől. Valóban jól esne egy pohár víz. *Akkor* Neked is jól esett volna. Ez egyezik. S kaptál is. Ez is egyezik. Csak egy kis víz - és Te, Uram, mert akkor már a víz sem számít. Sok minden *egyezik*.

A rúdra kötött szivacs menetrendszerűen ajkamhoz érkezik. De jó! Lent a „katona” alig bírja nevetés nélkül megállni, amikor arcomhoz nyomja a nedves szivacsot. Vajon miért? Azért, mert akkor is nevettek? A francba! Ezek jól kiszúrtak velem! A szivacs valódi volt és az ecet is. Kedves „meglepetés” lentről. Mint *akkor*. Egyezik... Majd, ha vége a játéknak, megköszönöm nekik...

Elfintorítom az arcom, pedig édes az ecet íze. Lopva megnyalom, hogy érezzelek, Uram, hogy végre elinduljak Feléd, hogy részed legyenek. Ne csak szavakban, kósza gondolatokban, kérésekben, követelésekben, sóhajokban, hanem a valóságban is. Megköszönöm nekik, mert Hozzád löktek s Te kezdesz magadhoz ölelni, betakarni, dédelgetni, szerelmes szavakkal elaltatni. Szeretlek - mondod, de az ecet ízével a nyelvemen ez egészen mást jelent: megtapasztalást, égető tüzet, testi valót, amely beépül a lélekbe és valahol mélyen egy végtelenül szilárd acélhidat épít nekem, hogy azon járjak - Veled. Arról nem lehet leesni, mert az Te vagy, s akiben Te vagy, akit Te tartasz, az sohasem esik el igazán. Erő kell az élethez, acél, meg még annál is keményebb erő: a Te erőd. Ehhez pedig játszani kell, ízlelni, amit te ízleltél, hogy általa megérezzük a Te ízedet is. Ajkamhoz ért a szivacs. Ajkadhoz ért a szivacs. Csókot váltottunk, Uram! Szerelmes csókot. Szeretlek - mondom a kezdődő megtapasztalás enyhe izgalmaival. Szeretlek és ezt majd el kell mondanom mindenkinek. Majd ha vége lesz ennek... Holnap és minden nap, mint ahogy Te teszed kétezer éve.

De most még ma van. Folytatni kell a közeledést Hozzád.

A fintort lent is észrevették, a szivacs gyorsan távozik. Tovább kell játszani, tovább kell szenvedni.

Lent a tömeg szinte mozdulatlanul áll. Áhítattal, várakozással, kíváncsisággal, közömbösen. Ki, hogy. Hátul valaki telefonál - élni kell. Meg ez egyébként is csak játék. Mint akkor: komoly, véres játék - hogy éljünk. Kis csoportok verődnek össze hangtalanul, majd csendes beszédbe elegyedve. Innen fentről nem lehet hallani, mit mondanak. Mint akkor. A tömeg állt és várt, a hírvivők jöttek és mentek. Ez is egyezik.

A nap lejjebb csúszott az égen, tejfehér fátyolfelhők mögül lesi a játékot, amely az életemért folyik, mert ha azt megnyerem, sok élet nyerődik meg általa. Ez itt egyszerű. Csak játék. Mint akkor. De az a játék nem volt tréfadolog. S Ő megnyerte. Nyilván, hiszen Ő minden, plusz: nem azért jött közénk, hogy veszítsen. Úgyhogy nekem is meg kell nyernem és meg is fogom nyerni! Tiszta sor.

A kötelek már szinte elviselhetetlenül vágnak, az ujjaim nem élnek. De én még élek. Meleg van és viszket a hátam. A karomban és a lábaimban mintha ezernyi hangya mászkálna. Kezdődő vérkeringési zavarok. Mint akkor. De ott elfolyt a vér. Ez a különbség. Az én vérem

csak tétovázik, hogy merre menjen. Ezért a hangyák. Őneki csak fájdalom volt. Hangyák nélkül.

A kereszt tövében osztozkodás folyik. Mielőtt felszegeztek - felkötözték, micsoda különbség! - a keresztfára lerángatták a köpenyemet. A halottnak nincs szüksége ruhákra. Néhány ócska rongy takarta, amit az illendőség megkíván. Mostanára a rongyokat sötétre színezték az erőfeszítés és a félelem súlyos nedvei. Meddig tart még?

Nem sokáig.

A kereszt tövében Anyám szíve szakad meg. Miért, Atyám? Nem lehetett volna simábban, fájdalommentesebben? Nem nekem, Neki, a szent asszonynak. Az ő bűne csak az, hogy befogadta Lelked magját, életével táplált, a világra hozott és szeretett mint gyermekét. Az a bűne, hogy nem az ő gyermeke voltam, hanem a Tiéd, s mégis magának akart? Azt gondoltad, el akar venni Tőled?... Ilyesmiket nem gondolhattál. Akkor miért?... Atyám... Hol vagy, hogy megértselek? Messze vagyok Tőled... Nem értem a szenvedést. A magamét még úgy-ahogy, de a másokét - egyáltalán nem. Minek vagyok én, ha mások szenvednek? Messze vagy, Atyám, nem hallak tisztán. Eldugult a fülem vagy más nyelven beszélsz hozzám? Messze vagyok... messze vagy... messze vagyunk egymástól... Segíts, mert a Te erőd végtelen, az enyém: semmi. Irgalmazz Fiadnak, irgalmazs Anyámnak - Anyádnak!!! Mert mi egyek vagyunk, ugye?

Gyere vissza Anyánkhoz, mert szenved egyedül, szenved Nélküled. Hiába Isten Anyja ő, akkor is csak egy ember. Szívvel, mosollyal, rebbenő szemekkel, puha meleg kezekkel, könnyűléptű lábakkal. Halk szóval, angyal-énekekkel, őszinte imával. Gyere vissza, Atyám! Az én kedvemért, a Fiad kedvéért, a Mi kedvünkért. Alázattal könyörgöm: gyere vissza!...

Mi joga beszélek ilyeneket?!

A Gyermekek jogán!

Anyánkat néhány tanítvány támogatja, hogy porba ne hulljon. Körbeveszik, vigasztalják, letörlik könnyeit, arcukat arcához szorítják, együtt sírnak vele. Nekem is sírnom kell. Ezt már nem lehet elviselni! Elfelejtkezem a kötelekről, a kínlódásról. Csak őket látom: Anyát és Apát - együtt. Sírnom kell, de nagyon! Nem baj, ez is a játék része. A könnyek tisztára mossák a szívet, kifényesítik a lelket. Kiseprük a szemetet, a port, a sarat, helyet adnak az életnek. Szuper! Hiszen erre megy ki a játék! Akkor is erre ment ki! S ezt tudta Ő is a kereszten és Atyja is. Egyezik! Köszönöm!

Lassú könnyeim végigfolynak izzadt arcomon, a világ oldalra csusszan, kissé megremeg, hullámozni kezd. A könnyeken keresztül sokkal tisztábban látok mindent és mindenkit. A lényegtelen dolgok eltávolodnak, a fontosak szemem elé ugranak. A könnyek optikai lencseként viselkednek, néha kicsinyítenek, máskor nagyítanak. Feledést és megértést hoznak. Alázatot, türelmet és kitartást. Köszönöm, Uram.

A tanítványok felnéznek, észreveszik, hogy az Úr sír. Az egyik feláll, közelebb lép a kereszthez, kezét előre nyújtja, hogy felfogja a lehulló cseppeket. Tenyeréből tálat formál és vár a könnyeimre. Az élő tálban a cseppek lassan tóvá növekednek. A tanítvány áhítattal néz fel rám, majd a szent tóra, melynek tiszta felszínén az ég tükröződik, a fák lombja, s felvillannak benne a néha el-elsuhanó madarak is. A tanítvány szeme fényes felhőbe burkolózik, az ő világa is megremeg. Majd visszatér a szenvedőkhöz, vigyázva, nehogy egy csepp is elveszen az Úr könnyeiből. Mindenki őt nézi - én is. A szél abbahagyja örök táncát, a morajok messze távolodnak, az idő megállni látszik. Minden és mindenki vár valamire. A

tanítvány a szenvedők felé nyújtja kezét és rájuk mosolyog. S akkor sorban egymás után ujjukat belemártják a legszentebb vízbe s a kereszttel rajzolják a homlokukra. A tanítvány is a sajátjára. Az Anya lát mindent, ért mindent, de teste erőtlen. A tanítvány megszenteli Őt is, majd még egyszer: ujjával érintve az Anya szent ajkait.

A könnyek hűsítene és égetnek, belemarnak a bőrbe, a csontba, az agyvelőbe és meg sem állnak a lélekig. Összefacsarják a szívet, hogy utána kétszer olyan erővel dobogjon, bele-üvöltenek a lélekbe, hogy utána higgyen és reméljen. Anyám felemeli a fejét, tiszta szemmel körülnéz és elmosolyodik. „Én Uram, én Istenem...” „A Te akaratod szerint...” A tanítványok nagy levegőt vesznek, s csak azért nem mosolyodnak el ők is, mert az most az Anya kiváltsága. Boldog vagyok, nagyon boldog. Megérte. Megéri. Minden. Ami volt, s ami lesz. Megérte játszani - szenvedni, meghalni, akkor.

A világ helyre zökken, s vele én is. A köteleket már nem érzem, helyette a fejem kezd fájni. Folytatódik a mutató - mint akkor.

Ostobák tülekednek előre, akik mindig másokból éltek, mert maguk üres héjak voltak. Kölcsönzött szavak, hallott bölcsességek s ha hézag támadt: erő és erőszak. Ezek mindig működnek. Szétterpesztett lábbal állnak a kereszttel alatt, szélesen vigyorogva felnéznek rám, kezüket karba teszik. Erő és biztonság sugárzik szemükből. Most fogják elmondani életük Nagy Beszédét.

- Ide figyelj te Jézus! Ha valóban Isten Fia vagy, mit kínolod ott fent?! Azt tudod, hogy meg fogsz halni. A keresztről nincs menekvés, hacsak mi nem szedetünk le onnan. Nem szeretjük a helyi királyokat, ezt is tudod. Ezért vagy ott. Persze ezt tagadtad: „Az én országom nem erről a világról való.” Micsoda marhaság! Sőt, rosszabb: hazugság! Nem szeretjük a hazudozókat, meg azokat, akik sikamlós beszédekkel át akarnak verni minket. Azért szegeztek oda fel. Érted, mit mondunk?! Az ilyen hősök veszélyesek, mert mindenféle más dolgokat is kitalálnak. A hátunk mögött. Nem szeretjük, akik a hátunk mögött szervezkednek! Egyébként semmi kifogásunk ellened, Jézus, de mégsem szeretünk, mert veszélyes vagy. Hatásos, amiket mondasz, befolyásolod a tömeget. Még jó, hogy idejében észrevettük ezt. Szóval, ha tényleg Isten Fia vagy - ahogy fünek-fának mondogattad az elmúlt három évben -, gyere le a keresztről ide közénk. Akkor megbocsátunk neked és nem kívánjuk halálodat. Hihetsz nekünk, nem akarunk becsapni. Ne makacskodj, ne hősödj - legalább most. Gyere, a húsvéti bárány elkészült, vacsorázzunk együtt!

A szónoklat befejeződött, az ostobák önelégülten álltak. Tudták, nekik lesz igazuk, mert a földön mindig nekik van igazuk. Az egyik hívó mozdulattal biccentett „Gyere, ha tudsz, te szájhős!”. A tanítványok közelebb húzódtak Anyánkhoz, fejüket lehajtották, nem mertek egymásra sem nézni. A Hatalom szólt az előbb, s tudták, de mégsem akarták tudomásul venni, amit az Úr cselekedni fog. Hogy nem fog lejönni a keresztről, mert itt most nem egy „ec-peckimehetsz”-játék folyik, hanem a Játék Az Életért. Az ő életükért és mindenki életéért. Ezeknek a gőgös hólyagoknak az életéért is. Különösen ezekéért!

A tömegből szórványos kiáltások röppentek a kereszttel felé. „Gyere, Názáreti! Mutasd meg, mit tudsz!” A kiáltásokba néha vaskos trágárság, durva röhögés vegyült, néha halk könyörgés. „Ments meg minket, Uram! Ne hagyj magunkra!” A lármák erősödtek, egy-egy tétova kő közel koppant a kereszthez. A bekiabálások önkéntes számonkérő, vádoló kórusokká álltak össze. „Becsaptál minket, Názáreti! Ígérettél, cserbenhagytál! Jó helyen vagy ott!” A tömeg zúgott, a kövek szaporodtak, némelyek a húsból vágtak.

- Igen, Atyám, most már érzem, hogy eljöttél! - szoltam fennhangon - Érzem, hogy itt vagy velem. Jó helyen vagyok itt, mert Te tettél ide, s amit te cselekszel, az jó. A te gyermekeid háborognak alant. De nem baj, mert nem tudják, mit mondanak, s azt sem, hogy mit cselekszenek - önmagukkal és Velünk. Bocsáss meg nekik, Atyám... Jó Veled. Csak ne menj el többet, ne hagyj magamra, mert ember is vagyok és fájnak a sebek.

A hangom lassan elhalt, a tömeg újra néma tömbként töltötte ki a kereszt környékét. Az ostobák is hallgattak, mert szavaimnak ereje volt, nem locsogás, hanem lényeg. A szeretet ellen nincs orvosság, a bocsánat ellen sincs. A tömeg komor pillantásokat vetett rájuk, úgy-hogy gyorsan összeszedték magukat és elódalogtak, még mielőtt valami történt volna.

Furcsa remény, emberi érzések, vágyak, kívánságok. pedig semmi értelme, ez már régen kiderült. És mégis: nekem hatalmam van égen és földön. Kipróbáltam. Mégsem kéne talán idő előtt meghalni. Mennyit taníthatnék még, mennyi mindent nem tudtam elmondani, mennyi jót nem tudtam cselekedni. Nincs itt valami kis hiba? Csak egy kis számolási tévedés. 33 év helyett 66 vagy 99? Vagy legalább ne így meghalni! Valami tisztességesebb módon, tekintélyt parancsolóbban. Gondolkodjunk csak!

A fejfájásom elviselhetetlenné fokozódott, s hányingerem is van. pedig még semmit nem ettem ma. Persze, pont azért. Vagy másért. Hol vagy, Atyám? Az előbb itt voltál, erősítettél, éreztelek. Ne menj el megint! Ments meg Minket. Ne kelljen végigcsinálnom, ha lehet. Te meg tudod tenni, meg tudod engedni nekem. Ne kínozd ennyire a véredet! Hol vagy, Atyám?... Az előbb hülyeségeket beszéltem, ugye? Azért hagytál magamra. Igazad van, de ember is vagyok. Segíts, irgalmazz vagy végezzük be gyorsan!

Bevégezzük. A játék lassan befejeződik. A nap a hegyek mögé bújt, emlékére szivárványszínbe öltöznek a felhők a nyugati égbolton. A város zaja felerősödik, fények gyúlnak. Jön az este, készítik a bárányt, hogy levágják, megfőzzék és megegyék, ahogy a hagyomány előírja. A Bárány kész az áldozatra, beletörődött a sorsába. Nem kapálózik, nem béget, nem kér kegyelmet sem embertől, sem Istentől. Életerej, amely földi útja során táplálta, lassan elszáll, át egy másik világba, hogy ott felépüljön újra ugyan olyanná és többé: erőssé, hatalmassá, örök életűvé.

Köhögőroham jön rám, hajam csapzottan tapad koponyámra, fejemet ide-oda dobálom. Nem érzek meleget, nem érzek hideget, sem fájdalmat. testem üres héj, melyet a kiszáradt csontok feszítenek ember alakúra. Legyen már vége! Elég volt! Essünk túl rajta, azután jöhet a kálvária a világok között, majd Atyám meleg szobája. De az még plusz három nap. Mindegy, megéri, csak ennek legyen már vége!

Most.

- Elvégeztetett! - kiáltásom beleveszett a tompa zsongásba, csak a legközelebb állók hallották. Fejem végleg előre csuklott, tagjaim elernyedtek és többet nem volt már semmi.

Anyánk és a tanítványok a földre roskadtak. Már sírni sem volt erejük. Csak feküdtek a porban, s én ott voltam velük. Végre együtt, szorosan, elválaszthatatlanul.

Sóhajok emelkedtek a levegőbe s szálltak az égig, megrendült emberek néznek a keresztre: rám, a mozdulatlanra. „Hát mégis meghalt! Hogy lehet ez?! Mi lesz velünk?! Hova menjünk ezután? Kihez? Kihez?!...” Majd - mintegy láthatatlan vezényszónak engedelmeskedve - mindannyian térdre borulnak, kezüket összekulcsolják, szemüket rám emelik és mondják:

*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben!
Szenteltesd meg a neved,
jöjjön el a Te országod,
mert az jó nekünk.
Legyen meg a Te akaratod,
mert az az élet nekünk
a mennyben, s itt a földön is.
Mindennapi kenyerünket
add meg nekünk ma és minden nap,
mert éhezünk és szomjazunk.
És bocsásd meg vétkeinket,
mert gyengék vagyunk.
S akkor mi is meg tudunk bocsátani
az ellenünk vétkezőknek,
mert meg akarunk bocsátani.
Ne vígy minket a kísértésbe,
mert emberek vagyunk,
és szabadíts meg a gonosztól,
mert tisztán akarunk élni.
Mi Atyánk, irgalmas Isten!
Tiéd az Ország, a hatalom és a dicsőség
most és mindörökké.
Ámen*

Én is velük mondtam, s amikor vége volt, felnéztem és boldogan elmosolyodtam. Maszatos ábrázatom, mint játékban megfáradt gyermek arca, testemen porcsíkok, horzsolások, néhány csepp vér. Hát persze! Hiszen játszottunk.

Az emberek felálltak, „pihenj”-t vezényeltek maguknak, testük és lelkük ellazult. Élénk járkálás, hangos beszéd oldotta az egésznapos feszültséget. Anyánk és a tanítványok felém fordultak, rám mosolyogtak s csak néztek. Amikor már percek teltek el ebben a néma áhítatban, kénytelen voltam felébreszteni őket.

- Nem szednétek le innen?!

Mintha áramütés érte volna őket, megrázkódtak, visszatértek a kétezer év előtti világból - ahol néhány percig az Úr vendégei voltak - a mába. Erős férfikezek ragadták meg a keresztet, kiemelték a talapzatából és óvatosan a földre fektették velem együtt. Körém sereglettek, mint a csibék, de nem csipogtak. Némán guggoltak a kereszt mellett és csak vigyorogtak, mint akik nem normálisak. S nem is voltak azok: más emberek lettek, nagyon is eltérőek a normálistól. Istennél jártak. S aki Vele tölt egy pillanatot is, az már soha nem lesz olyan, mint régen volt.

A keskeny, kemény fa egyre jobban nyomta a hátamat. Megint szólnom kellett.

- A kötelek, fiúk. Le kéne venni.

- Hát persze... - gyors kezek matattak, a kötelek lehullottak. Ismét szabad voltam. Feltápaszkodási kísérleteim segítségükkel végül sikerrel jártak. Lassan fel-alá járkáltam, hogy beindítsam elgémberedett tagjaimat. Csukló- és bokamasszírozás: máris jobb volt minden. Normális vérkeringés. Mint akkor. A sírban. Hiszen nem halt meg, csak alszik. Az Úr, Lázár, a kislány? Mindenki. Csak alszunk, mert Ő is csak aludt, s mi az Ő gyermekei vagyunk, tehát nem tehetünk másként, mint ahogy Ő tett.

A tömeg lassan oszladozni kezdett. A férfikezek az üres keresztfát visszatették a tartójába. *Mint akkor.* Sok-sok egyezés.

Elindultunk a domb aljába parkolóhely felé a poros ösvényen. Már majdnem teljesen besötétedett, de a város fényei, a feljövő hold és a csillagok mesevilággá varázsolták a Tettye dombjait. Amerre mentünk, élő és élettelen meghajolt előttünk, utat engedett nekünk, integetett utánunk és szép szóval kérlett: „Gyertek vissza holnap is! Gyertek minden nap, mert jó az Úr közelében lenni!” S mi válaszoltunk a fáknak, a bokroknak, a romok hasadékaiban megbúvó páfrányoknak és az éji bogaraknak is: „Visszajövünk. Csak ne féljete, mert Isten nem feledkezik meg senkiről, s nem hagy el senkit. Titeket sem, minket sem. Mi most már tudjuk ezt, s tanúsítjuk nektek is. Ne féljete, karcsú tettyei fák, ne féljete, játékos bogarak, ne féljete, sziklák, kövek, szürke göröngyök! Csak higgyete, mert az Úrnak gondja van mindnyájunkra. Isten szeretete erősebb a halálnál! S Ő itt van most is és velünk marad a világ végezetéig.” A sötétben feketéllő romok szélesen elvigyorodtak, a fák táncra kérték a bokrokat, a madarak énekeltek s a föld göröngyei elporladtak a talpunk alatt, bársonyszőnyeget terítve meztlábás lépteink alá.

Leértünk a parkolóba, az autóinkhoz oszlottunk, s egy pillanatra megálltunk: búcsúzkodni.

- Köszönök nektek... mindent... Holnap találkozunk... - a szavak elfogytak, de nem is volt rájuk szükség. Elhangzott néhány „Jó éjszakát!” és „Szia!”, majd bekászálódás az autókba. Én is.

A Játék véget ért. Most is, akkor is. Utolsó egyezés?...

Óvatosan kitolattam a parkolóból és elindultam hazafelé.

I. FELVONÁS

Pilátus

...

II. FELVONÁS

Utak

...

III. FELVONÁS

Világok

...

FINÁLÉ

A kövek közé hullott mag

Már nem félek annyira...

A kövek közé hullott mag kicsírázott, szárba szökken s körülnézett a világban. Gyökerei küszködnek a kemény anyaggal, réseket keresnek a termőtalaj felé. Vízet szívának fel, mert szomjas a növény. Ennének, hogy vastagodjon a szár, húsosodjanak a levelek, hogy a bimbók kiviruljanak. A világ száraz, üres, kegyetlen. Mint a kövek. Nem enged semmit, elnyom mindet. Mint a kövek.

Mégis élni akarok! A kövek között, ha már ide szórtak. Virágozni akarok! A száraz forróságban, ha már a kövek között ez a mód. Élni... De hogyan?...

Mi lenne, ha valaki arra járna és észrevenne? Mi lenne, ha felismerné, hogy ha még sokáig így maradok, elpusztulok. Mi lenne, ha körülnézne és tanulmányozná a talajt körülöttem? Mi lenne, ha nem azt gondolná, hogy jó sok víz kell neki s akkor minden OK lesz? Mert a víz elfolyik a kövek között s én nem tudok utána menni. Mi lenne, ha megtalálná a jó megoldást: dús termőföldet hozni a kövek közé, feltölteni a réseket, kitölteni a hiányokat, elegyengetni a durva felszínt?

Mi lenne, ha mindez megtörténne?!

ÉLET!

Ami nekem kell! Meg a mellettem kókadozó többieknek...

De a köves pusztákat elkerülik az emberek.

És Isten?...

Ha látsz egy otthontalant az utcán heverni, küldj felé egy hangtalan áldást, mert azt meghallja Isten és meghallja ő is. S amikor mindketten átléptek a Kapun, ott ő a legjobb barátod lesz.

A mindennapi kenyér

Történet az élő Istenről

Koszor volt és bűdös. A mosdatlanság és a félelem szaga lengte körül. Gyűrött fekete rongyhalom a fal mellett, mint a többi: szemetes zsákok és emberek. Mindenki elkerülte. Amikor távolabb voltak, a látvány miatt, amikor közelebb értek hozzá az utcaiak, a szag miatt, amely hol felerősödött, hol alábbhagyott, ahogy felerősödött benne a félelem, vagy már félni sem volt ereje.

A világ már régen idegen volt számára. Szeme éles volt, látása tiszta, de mire a mozgás, a fények, árnyak és a színek az agyához értek, torz álommá váltak.

Régóta csak álmodott és hevert a fal mellett a többiekkel együtt.

Amikor enni adtak neki és úgy érezte, jól lakott, kissé kitisztult a kép. Akkor - ha körülnézett - valamit meglátott a való világból, s azonnal becsukta a szemét. Nem akart tudni a világról és nem akart tudni önmagáról sem. A világ is rossz volt, önmaga pedig olyan volt, mint a világ. Mert a világból jött, de nem a világ tette ilyenné. Ezért még kevésbé akart magáról tudni.

Néha odébb vánszorgott, valami régi reflex hatására előre nyújtotta a tenyerét, hátha belepottyan valami. Az utóbbi időben a tenyere rendszeresen üres maradt. Ennek ellenére ment tovább, majd leült a járdára és nézett előre. Ha letelt az ülés ideje, egyszerűen eldőlt és elaludt.

Nem volt nehéz elaludnia; már nem voltak belső konfliktusai, nem harcolt senkivel. Sem másokkal, sem önmagával, sem Istennel. A néha rátörő félelmek egy állat védekező reflexei voltak, semmi több.

Könnyű volt elaludnia, mert nem bántotta senki; messzire elkerülték. Még a néha felbukkanó rendőrök is elmentek mellette, hiszen tudták, nincs hova mennie, s azt is, hogy nincs hova vinni, mert rég túl van azon a határon, hogy érdemes lenne valahova is vinni. Szépen megkötötték a maguk hallgatólagos egyezményét: hagyjuk egymást békében élni-pusztulni, mert így mindenkinek jobb. Ne okozunk egymásnak felesleges fejfájást, felesleges papírmunkát. Egyébként is békés csomó volt a fal mellett, semmi különös nem volt benne és nem is ártott senkinek. Az előállítási parancs csak a rendbontókra vonatkozott. Ő pedig nem volt az. Nem szólt, ritkán mozdult, nem hadonászott, nem volt erőszakos, nem kiabált, csak még élt és néha nagyon éhes volt.

Furcsa dolog ez az éhség. Amikor még tudott, gondolkodott rajta. S akkor jobban el is tudta viselni. Ahogy egyre lejjebb ereszkedett a föld felé, egyre nehezebben tűrte az éhséget, ingerült lett, nyugos, mint a gyerekek. De ebből senki nem vett észre semmit, mert az alacsonyabb szinteken a kifele irányuló aktivitása is egyre csökkent. Úgyhogy ezzel sem zavart senkit; nem is tudtak róla. Csak ő. A rongydarab. A járdán, a fal mellett.

Amikor még vissza tudott emlékezni a múltra, csodálkozott magán: miért is probléma az evés, hiszen sohasem volt az. Gyerekkorában előfordult, hogy napokig alig evett, mert egyszerűen nem volt rá pénzüik. Később néha jóllakott, néha csak evett valamit, néha kihagyta az ebédet, vacsorát, mindent. Olyankor többnyire aludt, mert az alvó gyomor nem követelődik. Idővel megszokta ezt a rendszertelenséget, a gyakori „nincs”-et, s egészen jól viselte. Kialakított

magában egy praktikus étel-filozófiát: az evés nem fontos! Ha van, eszem, ha nincs, akkor nem eszem. Ha kevés van, keveset eszem, ha sok, akkor sokat eszem. Egyszerű és működik.

De mostanában - évek óta? - ez valahogy mégsem akart működni. Ha éhes volt, fájt a belseje. Nem csak a gyomra, az egész belseje. Néha halványan gyanította, hogy ebben nem igazán a gyomor a hibás, van valami más, megfoghatatlan dolog is, amely kiváltja ezt a nyomasztó érzést. Előfordult, hogy lassú gondolataival eljutott a megoldás közelébe, de megtalálni mégsem tudta. Mire odaért, elfáradt, s hagyta az egészszet a francba. Inkább eldőlt és aludt egyet.

Mint most is. Még öntudatánál volt, csak készült az alvásra. Az emberek változatlanul elkerülték, bár a szagok intenzitása csökkent, teste - mozdulatlanul fekvé a járdán - nyugalmat árasztott, akik arra jártak, érezték, hogy nem bánt ez senkit.

Ettől némelyek felbátorodtak, s némi aprópénzt szórtak a lábához. Meg ennivalót is. Közeledett az este, a vacsora-reflex mindenki b dolgozott, meg a sajnálat is, és az azt hüen kíséő megkönnyebbülés-öröm: *nem én fekszem ott!*

A pénz kevés volt, az ennivaló kevés volt. Fektében érzékelte mindezt, mégis kis öröm, vagy mi, suhant át az arcán. Láthatatlan, belső torz mosoly, megelégedettség. Behunyta a szemét: az étel mindig kevés, a pénz is mindig kevés. De akkor is jó. („Mi az, hogy jó?” - már nem emlékezett erre a fogalomra, csak annyi történt, hogy a szíve percenként eggyel többet vert.)

Enni kell, utána is lehet aludni. Nehézkesen ültébe tápázkodott, hogy elérje az adományokat. Az aprópénzt egybesöpörte, úgysem viszi el senki. Szeme az ennivalóra tévedt: nápolyi, becsomagolva. Valószínűleg friss, még senki nem evett belőle. A furcsa mosoly most már láthatóvá lett az arcán - tétova, ideiglenes öröm -, bár senki nem figyelt rá. Sötétedett, meg az ő fajtájára nem is szoktak odafigyelni.

Ők a megtúrtek, az ártalmatlan szerencsétlenek, a tehetetlen hülyék, akik semmire sem képesek. Nem használták ki az esélyegyenlőséget, a lehetőségeket. Ezért hevernek a járda szélén és ezért büzlenek. Mert még a legalapvetőbb dolgokra sem képesek. Ezeket egy előadáson hallotta nagyon régen, ahol hetente egyszer, vagy akárhányszor, összegyűltek űk, a hülyék, és ahol segítség címén előadásokat tartottak nekik azok, akik kihasználták a lehetőségeket. Persze nem így mondták, finomabban, de ez volt az értelme. És voltak, akik valóban segíteni akartak, hasznos dolgokat mondtak, címeke, telefonszámokat, ajánlóleveleket adtak nekik. Elmentek velük helyekre.

Kezdetben mindegyikőjük elfogadta a segítséget, majd lassan elmaradoztak. Akkor még egyáltalán nem volt szaga. A szag akkor kezdődött, amikor már csak hetente egyszer ment a Központba. Majd még ritkábban; most már egyáltalán nem. Fokozatosan szokta meg saját szagát. Először furcsa és idegen volt neki, néha körülnézett: honnan jön ez?!... Majd lassan rájött, hogy belőle. A végén a szag már nem számított. Csak az ennivaló. Az is csak akkor, ha volt. Ha nem volt, akkor aludt. Ha sokáig nem volt: sokat aludt és sokat szenvedett.

Régen volt saját bevásárló kocsija is, amiben összegyűjtött mindenfélét, amikre nem is volt szüksége. Mégis gyűjtött, mert az az ő *tulajdona* volt, azzal csak ő rendelkezett. Akkor több volt az aprópénz is és az ennivaló is, mert a kocsí tekintélyt adott neki. Az emberek a kocsitulajdonosokhoz nagyobb bizalommal vannak, mint a fal mellett heverőkhöz. Azoknak van *valamijük*, van hitelük, ezért még adnak nekik. S akiknek semmijük sincs, azokat elfelejtik, s ha tehetnék, még a semmijüket is elvennék tőlük.

Később valahol elhagyta a kocsiját vagy ellopták tőle; mindegy. Ezért összeállt olyanokkal, akiknek szintén elveszett a kocsijuk. S amikor elegendő voltak a bátorsághoz, eltoltak egy kocsit a legközelebbi üzlet parkolójából, ahol az esélyeket kihasználó valódi kocsitulajdonosok hagyták őket, miután bepakoltak a valódi kocsijuk csomagtartójába.

Ekkor már kevesebbet gyűjtött, mert osztózni kellett a helyen, de jó volt, mert mászkáltak, beszélgettek, s az emberek amúgy sem törődtek velük, pláne nem azzal, hogy hányan vannak egy kocsihoz. Veszekedtek is néha, mert még egy kicsit emberek voltak, majd kisimult minden: szétváltak s ő egyedül maradt. Kocsi nélkül. Cuccok nélkül. Társak nélkül. De nem is kellett már semmi. Jól megvolt magával és a lassan távolodó világgal. Jó volt a fal mellett, megvédte a tűző naptól és az esőtől is.

Mint most is. Kibontotta a nápolyit. A celofán csomagolás egyetlen kezében elrepedt, a nápolyi széthullt, egy része a kezében maradván, más része le a koszos járdára. Nem számít, hiszen egy idő óta már rendszeresen így történt.

Volt olyan is, amikor egy üveg kakaót tett a lábához valaki, s ettől olyan izgalomba jött, hogy remegő kezéből kicsúszott az üveg és a betonjárda darabokra tört. Gyermekekorának puha itala szétfolyt, összekeveredett a porral és az apró földdarabokkal, barnából lassan szürkévé, majd feketévé vált. Először csak nézte, mert nem hitte, hogy ez megtörténhetett. Forróság öntötte el az egész testét, s most már nemcsak a keze remegett. Ujjjaival óvatosan belenyúlt a folyadékba, hogy megbizonyosodjon róla: az üveg valóban eltört, a kincs valóban elment. Kakaós ujjait a szájába vette, ízlelgette, szopogatta, mint a háziasszony, amikor kóstolni kell és nincs kéznél kanál.

S akkor biztossá vált, hogy: *nincs!* De van! Lassan lehajolt a földre, nyelvét próbálta bele dugni a kakaófoltba: egy kicsit megmenteni belőle. Mint a kutyák. Ha nekik megy, neki is menni kell!

Nem ment, mert az ember nem kutya, legalábbis azok, akik kihasználták a lehetőségeket. S rá kellett jöjjön, hogy ő már kutya sem, mert nem tudta felnyalni a kakaót. Miért? Miért?! Akarom! Akkor se ment. Arca ragacsos, barnásfekete lett a porral keveredett kakaótól, s az orrába beszívott folyadéktól még köhögnie is kellett. Kétségbeesetten küzdött a tócsával. Nem ment! Nehézkesen jobb kezére támaszkodott, a tócsa fölé emelte a fejét. Búcsúzott tőle.

Nem engedem! De igen!! S amikor belátta, hogy a „*De igen!!*” győzött és ő megint a vesztesek oldalán áll, újra remegés fogta el, először csak alig, majd egyre hevesebben. Az egész teste rázkódott, mintha gonosz görcs költözött volna bele, a feje lecsuklott, alig tudta magát fél kezén tartani, hogy arccal bele nem bukjon a lassan száradó tócsába. Valami nyögésfélék is előtörték belőle a rázkódás ütemére, fojtott hörgések, megakadt sóhajok.

A fekete rongycsomó sírt. Siratta a kiömlött kedvencet, a finomat, a puhát, az emléket. Sírt, ahogy ők szoktak: hangtalanul, mert nem tudnak másként sírni. Hiszen ők nem használták ki a lehetőségeket és a hangos sírás is a lehetőségek egy darabja.

Akkor az emberek lelassították a lépteiket mellette és sajnálták. Némelyiknek mozdult a keze, mozdult az agya, hogy segítsen, de a léptek és gondolatok lendülete tovább vitte őket. Egy volt, aki leguggolt mellé, hátha rosszul van és hívni kell a mentőket. Keze simogatásra, nyugtatásra lendült, de a mozdulat félbemaradt, mert neki szaga volt. S amikor az utcai közelebből látta, hogy nincs komolyabb baja, *csak sír*, sajnálkozva felállt, megcsóválta a fejét és tovább ment. Eszébe sem jutott, hogy a már megszáradt kakaófolt miatt van ez az egész. Volt egy másik is, aki megállt és készített egy fényképet róla. A kép jól sikerült, rendkívül élethű volt, kitűnően kifejezte őket, a tehetetleneket, a rászorulókat (mire?) úgy, ahogy vannak. A fotót eladta egy jólmenő újságnak, amely éppen az elesettek megsegítésének szükségességéről írt elemző cikksorozatot. Ezzel elindult a karrierje és ma szép pénzeket keres.

Először a kezében tartott nápolyiszeleteket ette meg, gondosan vigyázva, hogy le ne essenek. Finom volt, jól esett neki, mert régen szerette a csokis nápolyit. Most is; meg mindent, ami ennivaló.

A beálló estében megritkult az utca forgalma, az erősek már rég otthon voltak, akik még csak lesznek erősek, hazafelé tartottak, ők pedig itt maradtak - otthon.

Közepes nagyságú fekete kóborkutya tűnt föl látóterében. Megérezte a friss ennivaló szagát, s természetes ösztöneit követve részt kért belőle. Először csak szaglászott, megközelítve a zsákmányt, majd - mivel látta, hogy komoly ellenféllel nem kell számolnia - egyre közelebb jött, orra folyamatosan a járda felszínét kutatta, majd felnézett rá. Ő éppen lenyelte az utolsó kezében tartott szeletet, amikor arcuk egyvonalba került egymással. A kutya még nem mert a földön heverő nápolyidarabokhoz nyúlni, csak a nyelvét lógatta, néha bólintott egyet, jelezvén, hogy mit akar és hevesen csóválta a farkát. Izgalmában a fara ide-oda járt s néha az egész teste megremegett. Engedélyre várt az Embertől. Az Embernek újra mosoly játszott az arcán arra a gondolatra, hogy ő *Ember*. „Kutya vagyok, mint te!” sugározta a szeme az állat felé. „Te sem tudtad kihasználni a lehetőségeket, én sem. Ezért vagyunk itt mindketten. Ezt mondták az Okosok, a Lehetőséggel Élők.” Bal kezét előrenyújtotta, simogatásra a Társnak. A hirtelen mozdulat kissé elfordította testét, kicsúszott alóla a támasztékul szolgáló, elgémberedett jobb kéz, s ő nehézkesen a járdára esett. Bal keze felcsapott s ettől a kutya megijedt, mordult egyet, hátrébb ugrott s ott megállt. Farkcsóválása szelídebbé vált, mert kellett az ennivaló. Várt és amikor látta, hogy még sincs veszély, közelebb lépett, egészen odahúzódott öhozzá.

A rongycsomó nem kelt fel újra, mert minek. Úgyis jön az éjszaka, aludni kell, meg nem akarta újra elijeszteni a kutyát. A kutya várakozóan nézett az emberre, szemei türelmetlenül kérdezték: „Mikor ehetek már?!” Ő pedig most már óvatos, de határozott mozdulattal megsimogatta a kutya fejét, majd orrát a járdán heverő nápolyiszeletek felé nyomta. Megértették egymást. A Társ mohón bukott a váratlan szerencsére és pillanatok alatt eltüntette a nápolyikat. A helyüket a járdán gondosan felnyalta, majd elégedetten elmosolyodott és lefeküdt mellé. Fejét a lábára hajtotta s hamarosan mindketten elaludtak.

A mosolyt csak ő látta, az alvó nyomorult párt pedig mindazok, akik ebben a késői órában még az utcán voltak kénytelenek lenni. „Uram, segítsd őket!” gondolták páran és siettek tovább.

A néhány szelet nápolyi mindkettőjükben dolgozott, könnyen elaludtak, nem forgolódtak, nem mocorogtak. De egy idő után kevés ételt látott ember-gyomor működése megfordult. Étél-emésztő savforrások törtek elő a rejtett zsigerekből, feloldani a keveset és követelni a többet. De több nem volt, ezért felfele szivárogtak, egészen fel, ahol az ember-szív és az ember-gondolatok fészkelnek.

S ő - hosszú idő óta először - álmodott.

Ahogy telt az éj-idő, a levegő és a járda egyre hidegebb lett. Feltámadt a szél, megrezegtette a szemetes zsákok műanyag száját s az alvók álma nyugtalan remegéssé vált. Hideg volt, fáztak. Ő is. Először csak forgolódott, majd fel is ébredt.

Sötét félhomály volt, az utcai lámpák alig adtak némi fényt. Körülnézett. A kutya nem volt mellette. Egy pillanatig nem értette, hogy lehet ez, de azután nem foglalkozott vele, mert újratört a jól ismert belső éhség s ez még csak fokozta a hideg-érzetét. Didergett. Ez is furcsa volt, mert nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyire fázott volna. Nehézkesen feltápasz-

kodott: valahova menni kell; kapu alá, szélvédett helyre, kapun belülre, ha nyitva találja. Kell a meleg, hogy tovább tudjon aludni, s ne érezze az egész testét elborító éhséget.

Kezével a falnak támaszkodva botladozva elindult - valamerre, az egyik irányba. A mozgás jót tett neki. Néha hátranézett, ő maga sem tudta, miért. A fekete mozdulatlanságba dermedt csomók lassan elmaradtak mögötte.

A kapuk általában zárva vannak. A legtöbb nappal is, de különösen éjjel. Meg egyébként is: a kapukon az esélyekkel élni tudók szoktak bemenni, mert azoknak van kulcsuk hozzájuk, vagy beengedik őket. Neki nincs semmije. De azért ment. Azután talált egy kaput, amely még most is, az éjszaka közepén is nyitva volt. Amikor neki támaszkodott, a faajtó hangtalanul kinyílt, s ő majdnem beesett rajta. Hogy el ne essen, kezeivel megtámaszkodott a földön, úgy nézett be az ajtón túlra.

Bent kellemes félhomály uralkodott, kevés lámpák fényei láttatták a barnásfekete padsorokat s köztük a széles utat, amely valahova a színes messzeségbe vezetett. Hogy ott mi van, azt innen nem látta tisztán. Iskola... Ott vannak padok. Nem, azok valahogy mások. Próbált emlékezni, de nem ment. Néha majdnem tudta, hol is van, de a felismerés feloldódott az éhség mindenét elborító óceánjában. Nagyon éhes volt és várta, mikor jön valaki, hogy elküldje és becsukja a kaput. Várta a kőlapokon koppanó lépteket, s az esélyes fojtott szitkozódását, amiért elfelejtette becsukni a kaput, ezért most egy *ilyennel* kell bajlódnia.

De nem jött senki, s bent nem fújt a szél és kellemes meleget is érzett. Be kellene menni! *Be kell menni!*

Nehézkesen felállt, s fájó gyomra miatt kissé meggörnyedve, a padsorok között elindult befelé. Kezével a padokra támaszkodott, úgy dobta előre magát, egyre közelebb érve az ajtóból távolinak tűnő színes világhoz. Ott több volt a fény, ezért ment arra. Azt már többször tapasztalta, hogy a fény együtt jár az ennivalóval. Minél több a fény, annál nagyobb az esély az ennivalóra. Nappal adnak az emberek, s amikor jó az idő és süt a nap, még többet adnak. Esőben, éjszaka nem adnak. Ezért a fényre kell menni, akkor minden rendben lesz. Tiszta sor.

A padok közötti út nem akart véget érni, s mire elért a padsorok végére, kimerülten rogyott le a kőkockás padlóra. Esélytelen volt a hosszú utak önálló megtételére is. De legalább itt meleg volt.

Megint heverő rongycsomó lett, de ahogy teltek a percek, egyre pihentebbnek érezte magát, s egy kicsit már gondolkodni is tudott. Érzékelte maga körül a tárgyakat, fejében értelmes szavak bukkantak fel s mondatokká álltak össze. Talán magában beszélt, de lehet, hogy hangosan. Nem volt lényeges, csak mondta a magáét, hátha meghallja valaki.

- Éhes vagyok és fáradt. Jó lenne itt maradni. Meleg a padló és puha... hogy lehet ez? A kő sohasem puha. Lehet, hogy van itt valami vagy valaki, aki megpuhította? Nem tudom, nem értek ilyesmihez. Éhes vagyok. Adjon valaki enni! Adjon... Ki adjon? Nincs itt senki. Még ha lennének is itt mások... az Esélyesek... azok szoktak adni ezt-azt nekünk. De most éjszaka van. Etetés-szünet.

Nincs itt senki. Ez biztos, mert ha lenne, már rég kizavart volna. A terem üres... épület... mi is ez? Amikor bejöttem, még tudtam. Iskola? Padok... ismerősek. És képek. Azok is. Régen sok ilyet láttam... elvittek a terembe... hova? Templomba! Ez az! Templomban vagyok! Az jó. Arról mindenki csak jót mond. Elvittek és énekeltünk. Én is, hangosan, szépen, büszkén, mert ott mindenki olyan volt, mint én: voltak esélyeink. Akkor. És akik elvittek, örültek, amikor énekeltem, azt mondták, olyan a hangom, mint az angyaloknak. Én büszke voltam magamra, még jobban kihúztam magam és szélesen vigyorogtam. Angyal vagyok, nem olyan, mint a többiek, több, mint az Esélyesek. Mert az angyalok nagyon magas rangban vannak. Ezt a

tanítótól hallottam. És azoktól is, aki elvittek a templomba. Elvittek... kik?... család, anyám, nem sokáig élt. Testvérek, apám. Ő fogta mindig a kezem. Nagy keze volt, erős, meleg... Szerettem a kezét, őt is. Apám... Apa... Atya... Itt van. Lehet, hogy valaki itt van közülük.

Körülnézett álma valószerű templomában, de nem látott senkit. Az ajtók csukva voltak, a fény mintha mindenhol áradt volna, pedig csak az áldozati gyertyák égtek. Felnézett az oltárra. Az oltárképről az Úr tárta felé kezeit, mintha magához akarná ölelni. Alakja ragyogás, felette a kék égen vigyorgó kövér-rózsaszín angyalok röpködtek. Az Úr lábánál békésen legelésző birkanyáj, zöld fű, csend. Szép festmény volt. És mozdulatlan.

Szeme visszatért a padlóra, az egymást kergető, zavaros gondolataihoz.

Van itt valaki! Hé, hol vagy?! Ne bujkálj! Éhes vagyok! Gyere már elő! Amikor kértem, az Esélyesek mindig adtak. Vasárnap is és szerdán este is. Sorba álltunk, lökdösődünk. Az apám is mindig adott enni. Igaz, néha nem sokat, de adott. A testvéreimnek is. Egyszer meglestem este vacsora után. Mi ettünk. „Te is egyél, papa” mondtam neki. „Majd eljön annak is az ideje - felelte -, most imádkozom értetek.” Meglestem. Nem mentem lefeküdni, csak megígértem neki. Egész este imádkozott. Nem evett, mert mi ettünk.

Most mégis éhes vagyok. Adj ennem, papa! Kérek... fáj... a gyomrom, a hátam. Mindenem fáj, mert régen nem ettem. Kérek enni...

Leroskadtt a meleg, puha kőpadlóra, szeméből tétova könnyecsek indultak el, kezét előre-nyújtotta és várt...

Álmukban az emberek mindenfélét tapasztalnak. Táncolnak, énekelnek, repülnek, mint a madarak és nem zuhannak le, úsznak a víz alatt és nem fulladnak meg, erősek lesznek, hatalmasak. Álmunkban tündérekkel sétálhatunk csilingelő fák alatt, megszólíthatjuk azt, akit a világban csak szeretnénk, megfoghatjuk a kezét s még rá is mosolyoghatunk. És álmunkban ő visszamosolyog ránk. S mi elhisszük, hogy ez a valóság.

Álmunkban egészen Isten közelében vagyunk, és sokszor olyan valószerűen éljük meg ezt, hogy felébredve csodáról suttogunk, félve, meggondolva minden szót, nehogy a világ kinevessen.

Álmunkban szemünkkel látjuk azt, amit a világ kérge eltakar előlünk.

Várt... Meddig? Sokáig... Mindegy.

Tagjai elgémberedtek a mozdulatlanságtól, s már meg is unta a várakozást. Felemelte a fejét, szeme a kezére tévedt. Volt benne valami. Nem érzékelte a súlyát, nem volt tapintása, csak melege és illata. Kifinomult ösztöneivel azonnal tudta, hogy ez ennivaló. Meg sem lepődött, nem is csodálkozott, mert minden olyan természetesnek tűnt számára. Hiszen kért enni. S kapott. Az apja itt járt. Ez így szokott lenni. Legalábbis az álmokban - mindig.

Szemét le nem vette az ennivalóról, ujjait kissé összezárta, hogy megfogja a megfoghatatlant, s akkor érezte a lepény súlyát, a sült héj érdekességét. Valaki *van* itt. Valaki *volt* itt és hallotta, hogy kértem. Adott enni. Az apja, hát persze! Ki más? S most is itt van. Biztos. Éhes vagyok...

Gyorsan elkezdte enni a sült lepényt. Nagy falatokkal, mohón. Szeme kitisztult, háborgó teste megnyugodott. Ülő helyzetbe tornázta magát és körülnézett. Egy férfi állt előtte, valamivel magasabb, mint ő, erősebb testalkatú is. Az arca alapján az Esélyesek közé tartozhatott. Ruhája meghatározatlan keveréke volt a réginek és az újnak, a lábán könnyű szandál; meleg a padló. Mosolygott, elégedettnek látszott. Az Esélyesek mindig mosolyognak és elégedettek.

De ez egy valahogy más volt. Biztos! Másképp mosolygott, másképp volt elégedett, másképp lépett felé. Ő pedig kötelességének érezte, hogy szóljon hozzá.

- Köszönöm... uram - mondta alázattal. - Biztosan ön adta a kenyeret. Az előbb azt hittem, az apám. De akkor még nagyon éhes voltam. Az apám régen meghalt. Talán ön hallotta, hogy éhes vagyok. Hangosan beszélhettem. Elnézését kérem, nem akartam zavarni az imádkozásban. De köszönöm.

A férfi megszólalt, hangja kellemes volt, nem halk, nem hangos, éppen olyan, amilyennek lennie kell.

- Hallottalak, mert én mindent hallok és mindent látok. Otthon vagyok minden házban, minden szívben és minden lélekben. Szüntelen munkálkodom, mert ez Atyám akarata. Táplálom a rászorulókat kenyérrel, szóval, mosollyal, kinek mire van szüksége. Meghallom, ha kérnek és adok. Annyit, amennyire a kérőnek szüksége van... vagy jóval többet: annyit, amennyiről még csak nem is álmodott.

- Hé, ki vagy te?! Nem hasonlítasz az apámra. Meg senkire, akit ismerek. Varázsló vagy, szellem, vagy mi? - a hajléktalan ijedt-zavarában majdnem kiabált. - Te adtad a kenyeret. De miért nem volt súlya először? Varázsló vagy... a varázslók nem ilyenek. Kértem. Vártam. És kaptam. Apám azt mondta: aki kér, annak adnak. Mert az Atya gondoskodik az övéiről. Atya... templomban vagyunk... akkor te az Atya vagy?!...

Nem tudta folytatni, annyira felizgatta magát. Helyette folytatta, Aki ad, ha kérnek, s akkor is, ha nem.

- Engem az Atya küldött, hogy teljesítsem akarátát itt a földön. Bár te most álmodban találkoztál velem, ébredésed után sem hagylak el. Táplálni foglak kenyérrel s ha megszomjazol, itallal. Emlékezni fogsz rám, erő és bizonyosság lesznek neked a való életben is. Emlékezni fogsz erre a találkozásra is és elmondod majd másoknak. Élni fogsz és az életeddel bizonyosságot teszel erről a találkozásról és rólam is. Először nem fognak hinni neked, szélhámosnak kiáltanak, de amikor rád néznek, és hallani fogják a szavaidat, kénytelenek lesznek hinni. Amikor szólsz, én fogok szólni, az én erőm lesz benned, a szeretet és béke ereje, amely nagyobb minden más erőnél. A világ nem tud majd ártani neked, mert te fogod uralni a világot az én erőm által.

- Én Uram, én Istenem... - nem is tudta, hogy a bizonyosság sokszor hallott szavait idézi. A felismerés hozta a szájára őket, nem az emlékezet, s ettől hitelessé és igazzá váltak.

- Most menj. Először lefele, majd fel, az élet felé. Öleld majd át az életet, mert nagy árat fizettél érte. De látod, mégis megérte. A hosszú évek szenvedései, az utca pora, szeme és mocska, a kizsákmányosság hozzám vezetett. Mert én azokat keresem, aki lent vannak és felmelem őket. Menj, kicsit halj meg, hogy újjászülethess. Ne félj, mert veled vagyok most is, akkor is, amikor mélyre szállsz s akkor is, amikor az én életemet fogod élni.

Az Úr széttárta karjait, mint a festményen, alakja ragyogásba vészett, alakja elolvadt a gyertyák fényében.

A fekete rongycsomó felé nyújtotta karjait, de már nem volt semmi és senki, csak a templom homálya s valóságba távozó álom görcs-szaggatta remegése.

Az alvó ember nyugalma véget ért, a gyomrában felhalmozódott túl sok sav égette a belsejét. A lassú remegés egyre fokozódott, s erre már felébredt ő is és a kutya is.

A világ összefolyt szeme előtt, a hangok eltávolodtak, a hideget, fájdalmat lassan felváltotta a semmi. A fekete rongycsomó elvesztette az eszméletét. A kutya izgatottan járkált fel-alá, nem távolodott messzire a Gazdától, halkan szűkölt, hátha meghallja valaki és segítségükre siet.

Az utca kihalt volt. Majd feltűnt egy távoli, siető fekete árny. A kutya éles szemei azonnal észrevették: *ember*, s ha ember, akkor segít. Legalábbis többnyire. Abbahagyta az ideges járkálást lecövekelt a járda közepén, fejjel az ember felé. Hevesen csóválta a farkát s aprókat vakkantott, hogy felhívja magára a figyelmet. Közben hátra-hátra nézett a mozdulatlanul fekvő Gazda felé.

Az árnyból fekete ruhás ember lett, s ahogy közelebb ért, azonnal látta, mi a helyzet. Megértette a kutyát és gyorsan lehajolt az öntudatlan hajléktalan mellé. Elég volt egy pillantást vetni rá és gyakorlott mozdulattal megfogta a csuklóját, hogy tudja: itt azonnali segítség kell. Gyors léptekkel besietett az álombéli ajtón - néhány lépés volt csupán - egy oldalszobába és felhívta a közeli kórházat, majd magához vett néhány holmit és visszament az utcára. A kórház is közel volt, a mentő villogó lámpái percekben belül feltűntek az utca végén. A fekete árny intett neki. Fékezés. Két ember ugrott ki az autóból; kérdően néztek rá. A fal felé mutatott. Az egyik a hajléktalanhoz sietett, a másik felvette a fekete ruhás adatait és megkérdezte, mi történt. Amikor megmondta, hogy ő a szomszédos templom lelkésze s éppen beteglátogatóból igyekezett haza, a kérdező kissé megilletődött.

- Ilyen későn is?... - a kérdés többi része felesleges volt, nem is mondta ki.

- Akik Istent szolgálják - felelte a lelkész -, azoknak nincs munkaidejük. Amikor hívnak, megyünk. Mert Isten szolgálata az ember szolgálata, hiszen Isten mindegyikünkben benne van. Istent szolgálni - az embert szolgálni - nem lehet munkaidőben, az éjjel-nappali, fáradságot nem ismerő munka. Néha nehéz, többnyire nagyon nagy öröm és boldogság.

- Hát ez valahogy így van... - felelte elgondolkodva a másik. - Szoktam én is hasonlót érezni. Meg a társam is mondott néha ilyet. Tudja, ő orvos.

Közben az orvos is végzett, a hajléktalant hordágyra tették, betolták a mentőautóba. Közben a kutya izgatottan nézte a mozgolódást. Nem nagyon értette, mi történik, csak azt látta, hogy a Gazda még mindig nem mozdul, az emberek mozgatják, s úgy néz ki, elviszik. Ez kissé felizgatta, a mentő felé indult s újra elkezdett szűkölni. A többiek nem figyeltek rá, a dolgukkal voltak elfoglalva.

- Velünk tart, uram? - kérdezte az orvos.

- Igen - felelte a lelkész. - Csak egy perc. - Odament a kutyához, gyors mozdulattal megsimogatta a fejét, pattintott egyet az ujjával és elfutott a nyitott templomajtó felé, be az oldalszobába. A kutya utána, hátha ennivaló lesz a vége. Amikor bent voltak, a lelkész rászólt: „Itt maradsz!” Az íróasztalfiókból egy felbontott doboz édessüteményt dobott a padlóra a kutya elé, megborzolta a kutya fejét és kifutott az utcára. A kutya mohón ette a falatokat, azt sem vette észre, hogy az *ember* rázárta az ajtót. Amikor a doboz kiürült és a morzsák is eltűntek a padlóról, elégedetten végighevert a puha szőnyegen és elaludt.

- Igyekeznünk kell, uram - mondta a sofőr, amint a lelkész feltűnt a templomajtóban.

Mindketten beugrottak az autóba, s már indultak is kétségbeesett fényeket lökve az éjszakába. Hátról az orvos végezte, amit ilyenkor kell: oxigén, cukoroldat, vérnyomás-stabilizáló. Az ambulancián az ügyeletes már várta őket, a sofőr beszólt rádión, s nagyjából elmondta az esetet. Összehangolt, szakszerű mozdulatok. A hajléktalan percekben belül az egyik vizsgálószobában feküdt, puha nővérkezek ruháit hámozták, fertőtlenítő spré kesernyés illata töltötte meg a helyiséget. Konzultáció a mentősökkel, újabb gyors vizsgálat, újabb oldatok, oxigén, remények.

A lelkész végig ott volt a szobában, kissé távolabb a többiektől, hogy ne zavarja a munkájukat. Amikor végre úgy látszott, kis szünet állt be a lázas tevékenységben, megkérdezte:

- Mi a helyzet, mire számíthatunk, doktor úr?

Az orvos gondterhelten nyomkodta a szemeit.

- Nem sokat tudunk tenni. Mindent kihányt, amit kapott, nehezen viseli a vénás táplálást, apró görcsök, de lehet, hogy idegentest-allergia. Valószínű, hogy a gyomorfal több helyen is veszélyesen elvékonyodott, a vérnyomás változatlanul alacsony, a szív akadozik. Valami olyasmi kellene, ami átmosná és táplálná a legyengült szervezetet úgy, hogy kárt ne tegyen benne. Olyasmi, ami visszaadná az életerejét... - bizonytalanul elhallgatott, mert érezte, idegen területre tévedt, ahol az ő ismeretei fantáziálásba mennének át. Azt pedig nem akarta, nem akart csak beszélni, hamis reményeket kelteni. Meg sajnálta is a behozott szerencsétlent.

- Értem, doktor úr, de ne aggódjon, én megetetem őt azzal az étellel, amire szüksége van...

- Azt hiszem, csak az ima segít - szólt közbe az orvos.

A lelkész szelíden ránézett, s a fejével „Nem”-et intett:

- Nem, csak az ima most kevés. De elhoztam magammal azt az edelt, amelyet az ő szervezete is elfogad.

A lelkész kis dobozt és egy piros folyadékkal teli apró üveget vett elő a zsebéből. Az üveget letette az ágy melletti asztalra, majd felnyitotta a dobozt, amelyben néhány kenyérkocka volt. Az orvos figyelmesen nézte, mire készül Isten embere, s amikor meglátta a piros folyadékot, eszébe jutott egyik gyerekkori olvasmánya a tündérek és gonoszok harcáról. „Az örök élet itala” gondolta, mert a mesében az is olyan rubinpiros volt, mint ez itt az üvegben. A lelkész az üveg tartalmát az asztalon lévő kávéscsészébe töltötte, kivette az egyik kenyeret a dobozból és belemártotta a borba, kicsit benne hagyta, hogy jól átitatódjon, majd kivette és önkéntelen mozdulattal feje fölé akarta emelni, de rájött: erre most nincs idő. „Uram, irgalmazz!” mormolta alig hallhatóan és az ágyon fekvő hajléktalanra nézett.

- Az alkohol felviszi a vérnyomását - aggódott az orvos.

A lelkész az orvos felé fordította a fejét és azt mondta:

- Ez nem alkohol, doktor. Ez az Ő Vére és az Ő Teste, amely táplál, erősít és megtisztít. Valóságos étel és valóságos ital, ezért megmenti őt. Ne aggódjon. Ettől a szív erőre kap, a fáradt gyomor elnyugszik, a szellem újra élni fog. Ebben mindig pont annyi az alkohol-mennyiség, amennyire szükség van, annyi a szénhidrát, a keményítő és a fehérje, amennyi pótolja a kimerült szervezet pillanatnyi hiányát. Nem több, nem kevesebb, mert a mennyiségeket és az arányokat nem ember szabta ki, hanem Isten! Az ember csupán Isten utasításait követte, amikor ezeket elkészítette.

A pap az öntudatlan ember szájába tette a kenyeret, kissé beljebb nyomta, hogy a nyelvéhez érjen, majd óvatosan összecsukta a nyitott ajkakát. Fejét lehajtotta, egyik kezét az ember homlokára tette, másikat a szívére és csendben imádkozott. A doktor mozdulatlanul állt, szemével a beteg arcát figyelte. Életjeleket keresett rajta, valami változást... Csodát.

- Irgalmazz, Uram nekünk, kik itt állunk előtted és Hozzád kiáltunk kegyelemért. Irgalmazz nekem, ki erőtlenség vagyok a gyógyításhoz, erőtlenség vagyok a csodákhoz, pedig most gyógyítani kell és csodát kell tenni. Irgalmazz, mert én akarok gyógyítani, pedig ez lehetetlen. Irgalmazz, hogy Általad tudjak gyógyítani... - A lelkész szavai elhaltak, befelé fordult, leszállt a mélységekbe, fel a magasságokba, hogy valahol megtalálja Istent, megfogja a kezét és erőt, világosságot merítsen belőle. Lélegzete alig hallatszott, a szobában csend volt, a várakozás súlyos csendje. S amikor érezte, hogy a Kéz megérinti, a bizonyosság bátorságával folytatta: - Köszönöm, hogy világosságot adtál és kezembe adtad Magadat, Uram. Köszönöm szent

Testedet és szent Véredet, melyek mindenk az ember számára. Az ő számára is és a mi számunkra is. Köszönöm, hogy kezembe adtad Magadat és most már élsz őbenne is.

Irgalmazz, Uram neki, aki itt fekszik előtted. Aki tud Rólad, de már nem remélt, akinek a teste a Te tested, a vére a Te véred, mégis táplálásra szorul. A Te táplálékodra, Uram, mert a testet csak a Test táplálhatja, az elmúló vért csak a Vér pótolhatja. Köszönöm, hogy neki adtad Magad és most már élsz őbenne is.

Irgalmazz, Uram emberi segítőnknek, ki a Tied, de néha ingatag. A Te példád, a Te erőd megnyilvánulása megerősíti őt, és emlékezővé teszi. Köszönöm, hogy megmutattad neki is Magad a teljes valóságban, itt a földön, a napjai valóságában. Köszönöm, hogy nem a szószék-ről, nem a templom csendjéből, nem az ima magányából szóltál hozzá, hanem egy poros, mocskos járda széléről. Köszönöm, hogy letekintettél rá és eljöttél hozzá is, belé költöztél és most már élsz őbenne is.

Köszönöm a mindennapi Kenyeret és a mindennapi Bort. Köszönöm a mindennapokat Benned, Uram, mert Nálad édesebb kenyér és selymesebb bor nincs a földön. Köszönöm, hogy megadod ezt nekünk ezután is minden nap, minden órában és minden percben. Köszönöm, hogy nekünk adod Magadat, hogy ne csak létezzünk, hanem éljünk is.

A Test és a Vér a beteg nyelvén lassan elolvadt, a benne lévő erő belépett a testbe, szétterjedt benne, kitöltötte azt. A nyelv hajszálei vitték a hírt az ereknek, azok továbbadták a fő ereknek, s a táplálék mégsem fogyott el, hanem egyre több lett. Végül Ő eljutott a hajléktalan szívébe s onnan tovább, a lélekig.

A Táplálék éppen elég volt, nem kevesebb, nem több, mint ami ilyenkor szükséges. Ereje viszont sokszorosa volt a közönséges ételekének. A fáradt szív megpezsdült tőle, táncra kelt, énekelt és dicsőítette Istent. A lélek kihúzta magát, elmosolyodott, felnyitotta a szemeit és újra tisztán látta a körülötte lévő világot.

A hajléktalan lassan elmosolyodott, tétován kinyitotta a szemét, majd hirtelen becsukta, mert bántotta az erős fény. Az orvos - aki még mindig mozdulatlanul állt az ágy mellett - odaugrott a villanykapcsolóhoz és éjszakai világításra kapcsolt. A beteg újra kinyitotta a szemét, most már bátrabban és nagyobbra, nemcsak a kisebb fény miatt, hanem az erő miatt is. A lelkész még mindig az ágy mellett ült, kezét az ember szívére nyugtatva. Az orvos közelebb húzódott az ágyhoz, kissé lehajolt, hogy jól lássa mindkettőjük arcát.

A hajléktalan keze lassan mozdult, megkereste a pap szívére nyugvó kezét és rátette az övét. Keze meleg volt, vér áramlott benne, amelyet a Vér tett igazi vérré. Szeme körbejárt a szobában, akadozva megszólalt:

- A kutya... hol van... a kutya. Amelyik... - kezdte volna magyarázni, de a lelkész leheletnyi kézszorítása megnyugtatta: a kutya megvan és jó helyen van.

- A kutya nálam van, megettettem; most alszik. Nemsokára visszakapod.

- Az jó - mondta az ember, majd lehunyta szemét és elaludt. Lélegzete egyenletessé vált, arca kisimult, kezei békésen nyugodtak a puha takarón.

A lelkész felállt, elindult az ajtó felé. Az orvos követte. A szoba ajtaját kissé nyitva hagyta, hogy ha hall valami rendelleneset, segíteni tudjon. A kihalt éjszakai kórházfolyosón egy darabig csendben mentek egymás mellett. Mindenki a saját gondolataival volt elfoglalva. Majd a doktor már nem bírta tovább és megkérdezte:

- Rendbe jön?

- Természetesen. Csak csend kell neki és nyugalom. Kevés táplálék, tiszta folyadék. Semmi több. Semmi gyógyszer, semmi tápszer. Egyenlőre. Húsleves magában, csak meginni. Naponta háromszor egy kávéspohárnyi. Néhány nap az egész. Holnap... ma benézek hozzá. Azután minden nap eljövök, amíg itt lesz.

Az orvos figyelemmel követte a pap szavait, észre sem vette, hogy most ő az, akit utasítanak arról, amit neki kellene tudni. De néha megfordulnak a dolgok. Mint most is és mindig, amikor Istennel találkozunk.

HOZZÁD KIÁLTOK, URAM!

Beszélgetés Istennel

Fáradt vagyok, Uram,
mert szívet adtál nekem,
és nem mondtad, hogy a szív
nem arra való, hogy szeressek,
hanem hogy a testemet éltesse.

Fáradt vagyok, Uram,
mert szemet adtál nekem,
és nem mondtad, hogy a szem
nem arra való, hogy meglássam a szépet,
hanem, hogy tájékozódjak a világban.

Fáradt vagyok, Uram,
mert kezeket adtál nekem,
és nem mondtad, hogy a kezek
nem arra valók, hogy simogassak velük,
hanem, hogy megfogjam a tárgyakat.

Fáradt vagyok, Uram,
mert testet adtál nekem,
és nem mondtad, hogy a test
nem arra való, hogy az öröm forrása legyen,
hanem, hogy meg tudjanak különböztetni
más emberektől.

Fáradt vagyok, Uram,
mert embereket adtál körém,
és nem mondtad, hogy az emberek
nem arra valók, hogy szeressem őket,
s hogy ők is szeressenek,
hanem, hogy kitöltsék az üres teret a világban.

Fáradt vagyok, Uram,
mert van testem
van lelkem
vannak vágyaim

mert van életem

Engedj el, Uram...

Az erő

A minap imádkoztál hozzám, ember
panaszkodtál, nehéznek érezted
a földi keresztet
erőt kértél, útmutatást
bűneid bocsánatát
egyszóval
elmesélted lelked minden bánatát -
úgy érezted, nagyon egyedül vagy
az élet
arcodon keserű ránc-nyomot hagy
sötét árkokat láttál a szemed alatt,
amikor reggel a tükör előtt álltál,
s útközben bágyadtan nézted
a szürke falat,
mely mellett utad minden nap elvezet.
Úgy érezted, egyedül vagy,
pedig kavargott körülötted a tömeg
kiabáltak, lökdösődtek
mindegyik tört vélt célja felé,
mint ahogyan te is
és közben nagyon egyedül érezted magad,
a célt pedig értelmetlennek -
azt a célt,
amely tegnap még életed része volt.
Imádból úgy tűnt,
nem bízol igazán bennem,
nem bízol igazán abban,
hogyan ez az iszonyú,
fojtogató
állapot
megszűnik egyszer.
Ennek ellenére megértelek
s tudom, mit érzel,
hiszen én is voltam magányos.
Amikor
tanítottam az embereket
és nem értettek,
amikor
tanítványokat választottam
és csalatkoztam bennük,
amikor
királyt akartak belőlem csinálni
és hamis szóval dicsőítettek,
amikor
elárultak,
megtagadtak,
s amikor úgy éreztem,
hogyan még az én Atyám is elhagyott.
Mint most te.

A zsúfolt buszon, amelyre felszálltál,
közömbös arcok,
üres szemek néztek rád
s te is automatikusan felvetted
a közömbösség álarcát,
hogyan elvegyülsz a tömegben
és ne lássák a többiek,
hogyan mennyire egyedül érzed magad.
Nagyon vigyáztál,
hogyan ne csillogjon a panel-szomszédod
szemében elégedett-fásult
ál-örömsugár:
„Lám-lám, nem csak én vagyok nyomorult,
az is, ott, hasonló cipőben jár!”

Néztél a semmibe, mert azt hitted,
így kirekesztheted,
tudatalattidba gyömöszölheted,
hogyan társtalan bolyongsz.
Út közben
kétszer oldalba löktek
letaposták a jobb lábad kisujját
és majdnem elsodorták a táskádat,
mire ahhoz a megállóhoz értél,
ahol minden nap le szoktál szállni.

Munkahelyed egy mellékutcában van.
Oda befordulva ritkult a tömeg
már nem kiabáltak
nem lökdösődtek
céljukat érték
a névtelen,
semmibe néző arcok.
Nyugodtan haladhattál
végig az utcán
és rádöbbenél,
hogyan ennél az ürességnél
még az arctalan tömeg is jobb!
Kútban érezted magad,
a házak rád akartak omlani,
a magányosság ólomtáblái feléd zuhantak -
éles szúrást éreztél a szívedben,
de csak mentél tovább,
kötelesség-reflex mozgatta
lábaid vittek előre.
Amikor már úgy érezted,
hogyan lépni sem tudsz,
hogyan ott esel össze,
nagyot dobott a szíved

adrenalin száguldott szerte testedben
valaki megfogta a kezéd,
erő áramlott fáradt agyadba,
hogy már gondolkodni is tudtál.
Ez az erő eddig ismeretlen
biokémiai kapcsolatokat
teremtett az idegsejtjeidben,
ettől megnyílt a szemed befelé,
megnyílt a füled olyan hangokra,
amelyeket csak azok hallanak,
akiket ez az erő megérint.
Először nem tudtad,
mi van veled
megálltál a járda közepén,
mert a soha nem tapasztalt,
elemi erővel feltörő
boldogság
megdermesztette lépteidet.
Megálltál és hallgattad
az egyre tisztábban kivehető hangot,
melyet nem te mondtál magadnak
s nem is a melletted néha-néha
elsiető, megkésett arcok.
A hang máshonnan jött,
másvalaki szólt
egy benned lakozó,
eddig szunnyadó
gyönyörű világról.

Én szóltam hozzád, a teremtőd,
mert láttam, hogy lelked tiszta,
de valódi célok híján
kétkedő és tétova.
Tapasztald meg, ember,
hogy nem vagy egyedül!
Csak fordulj felém,
nyisd ki lelked kapuját,
bocsáss be házádba,
és meglátod, egész más lesz
benned és körülötted a világ!
Kapudon régóta kopogtatok,
de úgy látszik,
valahol út közben elenyészett
a hangja
vagy olyan nagy volt
a magány dübörgése,
hogy kezem szeretet-koppanásai
nem jutottak el a füledig.
De most, hogy küszöbödöt átléptem,
ugye már nem is vagy olyan
magányos?

ugye oszladozik a homály?
az emberek maszkja arcokká változik
ugye látod, hogy ők is
segítségre szorulnak,
szeretetre vágynak,
miközben a semmibenező szemeik
határozott irányt véve
téged keresnek?
Látom, lelked megtelik
kegyelmem táplálékával
s ettől
percről percre más leszel,
szinte fizikailag átalakulsz.
Boldog vagyok,
hogy boldognak látlak,
ember-gyermekem!
Te már ráléptél
Jákob létrájának legelső fokára -
igaz, hosszú még az út,
de ne tétovázz!
mostmár tudod:
én veled vagyok,
vezetlek
s ha kérsz, még több erőt is adok,
hogy a létra fokait legyőzve
eljuss egyre feljebb.

Most pedig megyek
várnak rám sokan,
kik szintén úgy érzik,
nem tudnak élni támasz nélkül,
magányosan.

Ember vagyok

Ember vagyok,
kit nap mint nap keresztre feszít a gond
súlyos a teher, s néha-néha
lelkem ágai között a kétkedés
szúrós virágot bont:
bírom még, mit rám mértél, Uram,
vagy leroskadok?
arcom sárba hull,
vagy még szárnyalhatok?

Mindenkinek van keresztje, jól tudom
s azt is, hogy a keresztért
Téged kell áldanom.
Adj hát erőt Jézusom, mint ígérted vala
hogy földi terhem hordozva
nemesebb legyek általa.

Adj erőt, hogy arcom Hozzád emeljem
adj erőt, hogy könnyen hordozzam keresztet
s ha időm kitelt, ha már nincs sok hátra,
Neveddel ajkamon lépjek
a Mennyország kapujába.

Életem

Életem
szüntelen
küzdelem
napjaim folyása
sohasem büntelen
ha nem segítesz,
elveszem,
Istenem,
Kit meghalad
az értelem
Ki maga
a szeretet
Ki fenséges
és végtelen.
Adj erőt
nekem!

Mindannyian Isten irgalmára szorulunk!

Bűnbánat

Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj
Nem vagyok méltó, hogy titkokat közölj
Nem vagyok méltó, hogy kegyelmed kérjem
Nem vagyok méltó, hogy szavam Hozzád érjen!
Nem vagyok méltó sem erre, sem arra
Igen nagy rajtam a bűnnek hatalma.

Nem vagyok méltó, hogy ennyire szeress
Inkább csak arra, hogy pokolra vess!

s mégis, kérlek

emelj magadhoz, irgalmas Istenem!
könnyíts szavaddal bűnbánó szívemen
nyújtsd felém, hadd fogjam szent kezed,
melynek

*ereje hit
melege remény
érintése szeretet!*

Te vagy

Te vagy a kezdet és a vég
vagy a mozgó kerék
Tőled függ a világ sora
az ember mégis büszke s ostoba.

Hiszi magáról, hogy örök és mindenható
szabad, hatalmas, bolygókat forgató
hiszi, hogy kezének nincsen határa
hiszi, hogy nem szorul senki oltalmára.

De ha kín tartja testét súlyos rabigába
ha szelleme kerül sötét, kaputlan csapdába,
fejét emeli, felfele, az égre
megtörten áhít az Isten kegyelmére.

*

*Ó képmutatás, romlott, gyarló szellem!
Tíz igazat sem sikerül itt a földön lelnem?!*

*

Te vagy a kezdet és Te vagy a vég,
Te vagy a végső ok, a föld és az ég,
Tőled függ sorsom, s a világ sora
adj erőt minden gyermekednek,
hogy egy se legyen büszke,
egy se legyen ostoba!

Régi dicséret

Légy velem, Uram, ha közel az éjjel,
hogy megküzdhessek a sötétrel!
Elcsüggedt kezem égre emelem,
könyörgöm Hozzád: Uram, légy velem...

Közös múltunk

*mind egy sírba hullunk
ez összeköt -
s örök emlékként
közös múltunk,*

mi örökké csörgő lánc
mi nehéz vért
mi vállat sebző kereszt
mi szorító bilincs
mi torz púp
mi emésztő fereg
mi maró tűz
mitől meghal a lélek

s

mi ragyogó fény
mi könnyű suhanás
mi virágos mező
mi tarka csobogás
mi aranyló ív ég és föld között
mi szív, szeretet, ének
mi holdsugár a fellegek fölött
mitől kivirul a lélek

*előle hiába futunk
a síron túl is összeköt
a sír,
s közös múltunk*

*Irgalmas Jézus! A Te kereszted nehezebb volt, mint az enyém, mégis úgy érzem, az a legnehezebb, amelyiket én hordozom. Uram, adj erőt nekem!
Amen*

A lét és nemlét határán

Szememben fényszilánk villan
az éj fekete kődarab, a gondolat elillan,
üres vagyok és törött
agyam kiszáradt, rothadó szivacs,
benne a nemlét ága zörög.

De mintha valaki felrázott volna:
a szférák zenéjét hallom,
vagy csörög az óra?!

Lassan a létbe lendülök,
felszedem darabjaim innen-onnan
új nap kezdődik - azt hiszem,
felveszem keresztem
s viszem, viszem...

Téli szürkület

Dermedt kő koppanása
elveszett idő lassú csobbanása
szürke, fehér, ezüst a lét
a fény lehunyja hályogos szemét.

Tű-sugár végén ültem éppen
lábom a tétova semmi felett
apró sárgolyó tűnt elébem
s mire rávillantam, ércfénye lett.

A táj ez, vagy bensőm vad világa?
felhő takar mindent, vagy lelkem sötét átka?
kővé lettem teljesen magam is?,
vagy ha lobban a tábortűz röpke lángja,
nem marad belőlem más,
csupán szennyes pára?

A felhőkön túl pedig valami más van
s az átok sem az enyém! -
térj magadhoz, rázd le nyirkos kérgedet!
melletted áll, kezedet fogja a drága remény,
s elvezet egy kedves, meleg házba,
hol sok felolvadt csend ujjong, énekel,
s egyesül boldog társas-magányba
s hol kérdésedre maga Isten az, ki megfelel.

A kövek virággá váltak most
az ablakon jégvirág ragyogott
létem könnyedén fölém emel
érezem, hogy hívsz magadhoz,
s viszel, Istenem...

Elfáradtam, Istenem!

Elfáradtam, Istenem!
elfáradt az életem,
elfáradtak a szavak,
lassan lépked a gondolat,
pedig nem éltem sok évet,
nem én tartottam az eget,
s a földet sem
vállam nem cipelt súlyos terheket
s mégis elfáradtam -
mondd Uram, ez hogy lehet?
és miért?
még annyi mindent akartam tenni,
annyi helyre sietve menni,
de nem mozdul a létem
csak aludni lenne jó
befejezni kevés-sok évem
aludni mélyen
semmit nem álmodó
álomtalan éjen -
elfáradtam, Istenem...
a sorok is egyre lassabban
tűnnek elő
tétova kezem szájalmasan
keres
az álom lassan lezárja szemem
milyen jó aludni!
engedd
sokáig
örökké
elfáradtam, Istenem...

Karácsony, egyedül

Szív... lélek... élet...
mind üres szavak,
ha nem vagy itt, hogy mondhatnám:
„Szívem! Lelkem! Életem!
mennyre vártalak!”,
s mind a semmibe hull,
ha nem vagy itt,
hogy mondd ugyan ezt nekem -
s a tarka forgatag,
a színek, a fények, a ragyogás
mind-mind tompa árny,
mert, ha nem vagy itt,
mindent megöl a magány.

nélküled semmi sincs,
nélküled hamu lesz a kincs,
hiába enyém...

de a hamu gyémánttá fényesül,
ha eljössz hozzám,
s a két boldog árnyalak
a csillogó szobában leül
egymás mellé,
csendesen,
s immár két szív dobogja
puhán, kedvesen:
„Boldog Karácsonyt, Életem!”

Zsoltár

Templomból kijövet gyakran gondolkodom:
milyen jó Hozzád menni, Istenem!
milyen kedves Téged hallanom,
szavaid megértenem.
S milyen jó, ha nem is értelek,
csak, mit mondasz, hallgatom
s, ha fáradt vagyok, vagy zaklatott,
Nálad béke, nyugalom.
S mikor hallani vélem lépteid,
elindulok Feléd,
hogya ne kelljen annyit jönnöd értem,
mert jó nekem, ha félúton találkozunk,
s az is, ha csak az út végén,
csak ott legyél...
Neked ajánlom életem,
bűneim mind Tiéd
nyomorúságom,
szenvedésem,
kételyeim,
vérem,
reményem...
tudom, elfogadod,
s hordozod könnyedén,
mert Te erős vagy
és végtelen,
mint a csillagok,
mik az idők kezdetén
születtek
Te szülted őket,
s engem is...
fogadj el,
emelj fel,
Élet.

Gyermekgyászban

Miért fekszel oly csendesen,
miért nézel oly rejtelmesen,
kedvesem, drága gyermekem?
miért csillog másképp a szemed,
miért lett kisebb sudár termeted?

Beteg vagy talán, vagy csak szomorú,
súlyos a baj, vagy múló bánat emészt,
keserű bú?
Ha beteg vagy, szólj, hadd segítsek rajtad,
hadd úzzem el rólad a gonosz hatalmat!

Kérdés kérdés után
mind porba hullt
napra nap jött, hétre hét borult
a szálló porszemek
csend-lovassá váltak
a sűrű éjszakában
ordító kétség ülte meg a házat.
Majd a végső nap
feltámadt a holt remény,
de magába is hullt legott -
az ágy felől mozdulat hallik,
s a szobában egy tiszta hang
fáradt fülemhez ballagott:

*Eljött az időm, de ne féljetek,
Isten szólít, Hozzá boldogan megyek!*

Nézzétek csak! Már itt is van...

*Vagy lehetséges, hogy ti nem látjátok
az örök-fényes, boldog Mennyországot?!*

Miért fekszel oly árván, drága gyermekem?
Miért mosolyogsz olyan rejtelmesen?
Miért van csukva szép szemed?
Merre jár boldog szellemed?

A világ elborul, lassan megfullaszt a bánat...

Még biztos félúton vagy, fiam!

*VÁRJ MEG!!!
Megyek utánad!*

Virrasztás

Amikor virrasztasz valaki mellett, akit nagyon szeretted és elment, ha tudsz, imádkozzál, vagy csendesedj el, ha a fájdalmadra nincsen gondolat. Isten meghallgatja és megérti ezt is, azt is. Szólítsd Őt vagy vond felelősségre, Ő akkor is ugyan úgy fog vigyázni rád, mint eddig.

Ha virrasztasz valaki mellett, akit nagyon szeretted, szaggasson a keserűség, könyörögj neki, próbáld életre szólítani, de ne lepődjél meg, ha visszamosolyog rád, és nem-et int a visszatérésre.

Ha virrasztasz valaki mellett, aki kedves volt neked, akit nagyon szeretted, vigasztaljon az a tudat, hogy ő már jobb helyen van, mint te.

Ha virrasztasz valaki mellett, akit nagyon szeretted, vigyázz, hogy meg ne szakadjon a szíved, mert nem biztos, hogy találkozol vele.

Ha virrasztasz valaki mellett, akit nagyon szeretted, sírjál bátran, ordíts, átkozz mindent és mindenkit, hiszen ember vagy. De tudd: az élet csak egy röpké pillanat, és meglátod őt egy olyan világban, amelyet itt a földön el sem tudsz képzelni.

Ha virrasztasz valaki mellett, akit nagyon szeretted és elment, tudd azt is, hogy van egy kéz, amely több a közönséges emberi kéznél. Ez a Kéz Isten keze, amely enni ad, ha éhes vagy, inni ad, ha szomjazol. Ez az a Kéz, amely megsimogat, amikor nem is várod, amely felemel és hordoz, ha bukdácsolsz a kövek között. Ez a Kéz, amely mindent ad és mindent elvesz, hogy utána kétszer annyit adjon helyette. A Kéz elenged, ha makacs vagy és a magad útját akarod járni, de ne feledd: az Úr akkor is kísér utadon, és ha a szakadék szélére érsz, nem enged tovább menni.

Isten Keze nekem is adott enni, amikor éhes voltam, adott inni, amikor szomjas voltam, felemelt, amikor el akartam esni. És elengedett, amikor el akartam menni Tőle, járván a világban tévován, a poklok kínjait szenvedve. De tudom, akkor is és most is ott van felettem, és ha közel a mélység, nem enged beleesnem.

Uram, Te látod Őt!

Uram, Te látod Őt!
s ti is, hegyek
mikor szép szemével kitekint ablakán
s rátok néz, néha mosollyal, néha tévován
s te szép fényes nap
mikor a nap végén aludni térsz
te is látod Őt, mert Ő téged néz
messze jár, túl földön, túl az egeken
túl rajtad is
s talán szól is hozzád...
s ti kedves madarak
s ti zöld borostyánok
a lépcsőn, hol nap mint nap
felmegy és le

ti minden nap látjátok Őt
s talán meg is érint titeket
szent kezével megszenteli
a leveleket
s ha rátok néz, tündér-szeme nevet...
Te is, kedves mókusfi
ablaka előtt
mikor kis kezekkel
próbálsz a gyümölcsöt
többször is
és ha puha, selymes és piros,
elviszed fészkedbe...
ugye ránézel gyakran
ugye látod bűvös tekintetét
ugye látod, 'mint bátorítón int feléd
ugye látod karcsú, szép kezét...

Ti mind, kik látjátok Őt
meséljétek
Róla
mi történt vele azóta,
hogyan én nem láthatom?
mondjátok el mindent
mert minden fontos, ami Ő...
Vagy lehet, hogy mondjátok
csak nem értem szavatok?
nem tudom...
Ti látjátok Őt és éltek általa
én nem láthatom
csak emlékét
mely messze tűnt való
semmibe markoló
s lassan vele halok.

Feledés

Könyörgöm, Uram,
fogd meg a kezem
és irgalmazz!
ne gyötörj, adj feledést
múld el a rosszat tőlem
békét adj,
s valamit, ami más
vedd el tőlem őt,
a kint, a vágyódást,
mert egyedül nem megy
a feledés...
könyörülj rajtam, Uram!
könyörülj rajtam, élet!

könyörülj rajtam, fény!
könyörülj, sötét...
- fogadj magadba -
kevés az élet
kevés a levegő
s mégis élnem kell
de hogyan?
amikor nincs ő -
amikor nincs ő,
akkor nincs semmi
mert ő minden
még most is,
és félek: örökké
minden lesz
nekem
Uram, Te tudod:
a félelem nagyon rossz,
s a léptek minden nap,
és a játék, hogy élek,
az emberszavak,
hogy „örüljek, mert szép az élet
s majd elmúlik, meglásd,
csak erő, türelem, idő...”
de hol van ő?
s hol lesz?
elmúlik?
nehéz a levegő
pedig tiszta és illattal teli
valahogy mégis elromlik,
amikor lélegzem -
minek?
nem tudom
remény
biztos ezért
Uram, segíts!!!
irgalmazz!,
mert minden kevés
széttép a létezés
a van
a nincs
a holnap

hol vagy...

Uram?

Tépett sorok

Uram, már csak Te maradtál...

Ugye így akartad?
Hát persze!
Hiszen mindig mondtad:
Embert ne keress!
s én hülye! - mégis kerestem
én hülye! - én ember...
szüntelen embereket kerestem,
s némelyikben Téged láttalak -
és Benned őt,
aki több volt, mint Te
s hittem:
ő teremtette a világot
ő teremtett Téged
ő teremtett mindent -
nekem -
igen
a világ csak ő volt
és - emlékszel, Uram,
hogyan szerettelek!
akkor
Feléd nyújtottam a szívem,
mert Te - ő voltál
akkor
őt Nálad is jobban szerettem
minden perc mosoly volt,
mert ha nem is állt előttem,
akkor is láttam,
mert ő volt mindenben
az ő mosolya volt a napfény,
a holdsugár,
a levelek tánca -
és Te is ő voltál
szerettelek,
mert szerettem őt! -
és szeretem ma is
nem lehet nem szeretni!
mint ahogy Téged sem
soha
állandóan kell!!!
örült kényszer
miért?
miért őt?
miért Téged?
mert VAN!
mert VAGY!

„Békességet hagyok rátok...”

rám is?

keresem a békédet, Uram...

megmondtad: Ne embereket... -
a béke Te vagy?

okosnak hittem magam
s Téged bölcsnek,
hogy megengeded
néha
embernek is lenni -
nehéz a teher
nehéz a szolgálat
s tudom:
mégsem veszed le a vállamról
Te tudod, miért?
Te mindent tudsz
én csak egyet:
fáradt vagyok, pihenni vágyom
távol az emberektől
távol tőle
csak Veled,
mert Te nem bántasz,
csupán
elveszel mellőlem mindenkit,
ahogy elvetted őt is,
hogy a végén csak Veled legyek -
ezt akarom
- megkaptam -
mégsem tetszik,
mert a test magába zár
követel
emlékezik
fáj...
és felelnem kell
a más testek által feltett kérdésekre,
játszanom kell!
embert kell játszanom!
- nem akarom!!! -
néha majd bele szakadok,
mégsem fogadnak el
nem vagyok jó színész,
bárhogy erőltetem,
hamisan cseng a hang,
darabos a mozdulat,
szokatlan a szó
emberarcom távoli -

félnek tőlem
s én is félek,
mert idegen a testek világa -
nehezen tájékozódok
hibázok
sokszor
sokat -
egész életemben,
mintha egy nagy tévedés lenne a létem -
a Te tévedésed, Uram?
a teremtés megcsúfolása? -
kapálózás,
erőszak,
mocsár, amely magába szív
s hiába van még kint a kezem,
senki nem látja
senki nem *akarja* látni!...

Embert ne keress!

nem keresek

csak őt

FEKETE NAPOK

2007. február 5 - ?

Nincs bocsánat

Uram, miért nincs a földön bocsánat?
miért löknek sírba, ha vétkezünk?

azt mondják,
sárból teremtetted,
és nekünk adtad a lelkedet,
hogyan éljünk
talán szennyezett volt a sár,
beszivárgott a lélekbe
s a lélek is sárrá lett?
ez a bűn?
ez a halál?
ez az akarat!!!
ami nem enged,
erősen fog,
megfolyt,
soha meg nem bocsát -
ezt akartad, Uram?!
mellényúltál a teremtésnél?
erről nem szól az Írás
hol itt a tévedés? -

a lélek ugyan olyan,
mint a test?
mocsokkal teli?
útálandó?
lehet...
hiába a szó,
hiába a szándék,
a tett, az esküvés,
a földön mindez kevés,
itt meg kell halni,
hogy jók legyünk
- hol van a tévedés? -
meghalni értelmetlenül
az egyetlen szóért:
megbocsátok!,
a simogatásért,
a szeretetért -
megérinteni a koporsón
a nevet,
hullatni késő könnyeket
vagy azt sem,
mert a lélek kemény
Ez vétkezett! Ellenem!,
a Törvény ellen...
vétkeztem...
ellened...
halálosan...
- nem!!! -
a kezemet nyújtanám feléd,
de nem mozdul,
mert a láda le van szegezve
s itt bent sötét van,
a levegő fülledt és bűdös
lassan elfogy a hang,
elfogy a gyászoló sereg,
elmész te is -
s én még mindig élek
- hol itt a tévedés? -
hátaamon cipelve
a sár keresztjét
s ha leroskadok,
akkor se jön a szó,
mert bűnös vagyok! -
még élek,
mert gyáva vagyok
élek,
amíg lassan meghal a lélek
s én is vele halok.

2007. február 7.

A Szent Kör

Körbeálltuk a sírt
a monoton gyászbeszéd
elvegyült a város zajával
és a fák panaszos nyögésével.
Hozzád kiáltottunk, Uram,
hogy bele ne hulljunk mi is a gödörbe,
mert akkor a sírásóknak nem lesz dolguk
szétszaggatott testünk
gyönyörű sírhantként takarná,
akit szerettünk.
Hozzád kiáltottunk, Uram,
hogy gyere közénk,
szállj le a fényes, lakkozott dobozra
és beszélj nekünk -
nem hallatszott a hangunk,
s mégis reméltük:
Te meghallod
vonagló szívünk csikorgását
az egymásnak ütődő
hiányok csattanását,
mert elment ő a világból
tőlünk
Hozzád
jó helyre -
de mégis elment!
nincs itt!
itt van,
lent
alattunk
bezárva -
elment,
s ez nem lehet!!!
gyere, Uram, mert meghalunk!
most gyere!
ne akarj egy helyet
tömegsírt
ezen a délutánon
ugye hallod,
amit őrült hangon suttogunk?
ugye érted?
mi emberek vagyunk,
s tovább nem várhatunk! -
ugye érzed
fájdalmunk szagát,
és a félelmet,
hogy mégsem jössz,

s itt maradunk magunk
ugye látod, hogy a várakozás,
a feszítő akarás
sötét foltot festett ingünkre
a hónunk alatt? -
lassan lépünk a gödör felé
a mélység magához húz
s közös hangunk
sóváran leheli a kéjt:
„Jó ott lenni, ahol te vagy,
ott csend van és béke
már megyünk is,
itthagyjuk a világot cserébe
az élni akaróknak.
Megyünk hozzád
és majd együtt táncolunk
csontzenére.
Meglásd, nem leszel egyedül,
csak várj, azonnal indulunk.”
Ne engedd, Uram!!!
gyere közénk,
hogyan fogjuk kezéd,
hallgassuk éneked,
hogyan mi is
énekeljünk Veled
szent éneket az Életről - Rólad
tanítsd meg nekünk
Az átlépés dalát
hogyan ha időnk lejárt,
könnyű legyen
menni a patakon át
Hozzád -
de most gyere közénk,
állj a kör közepére,
mit tépett szívünkből róttunk
ő köré
töltsd ki a helyet
legyél támaszték,
kibe kapaszkodni lehet,
s mi átölelünk Téged,
mert Te vagy a Szent Kör
közepe,
ahonnan kiindul minden,
ahonnan erőt kapunk
a holnapokhoz
és ahhoz, hogy ha a beszéd
véget ér,
s az utolsó rög is a gödörbe koppan,
ott tudjuk hagyni őt
lent - Nálad

vigyázz rá, Uram,
álld meg őt,
meg minket is
és minden szenvedőt
s ha elmegyünk,
akkor is maradj ott vele
itt hagyjuk szívünket Neked
formálj belőle selyem szárnyakat,
add neki, hogy tudjon repülni
egyre magasabbra
Hozzád.

2007. február 8.

Kérdések Istenhez

Mondd, Uram,
Miért kell mindig fájdalomban élni?
Miért kell mindig zokogva félni?
Miért kell várni, hogy meghal szív?
Miért kell várni, hogy valaki hív?

Mi az, hogy öröm? Mi az, hogy jó?
Mi a boldogság? Mit rejt e szó?
Miért csak szenvedünk? Miért nincs hitünk?
Miért csak ábránd szerető Istenünk?
Miért nincs remény? Miért alszik a lélek?
Miért nem kapok, bár oly keveset kérek?

Miért van ember? Miért vagyok én?
Miért nem hiszem: van, még van remény!?
Miért nem fekszem sírba, csendben el?
Miért várok másra, ha senki sem felel?
Miért könnyörgöm Hozzád mégis, Uram?
Miért nem tudom, hol van az én utam?

Miért nem tudom, hol talállak téged?
Miért kívánom: éltem érne véget?
Miért könnyezem messzeségeden?
Miért nem élem könnyen életem?
Miért hiszem, a remény tova suhan?
Mondd, a miért-ekre mi a válasz, Uram?

2007. február 9.

Megállt egy élet

Megállt egy élet a temető mellett, leparkolt, bezárta a kocsiját, besétált a kapun, és addig keresgélt, amíg talált egy frissen ásott üres sírgödröt. Belefeküdt, betakarta magát falevelekkel, meg némi földdel, hogy a temetésre jövők ne vegyék észre, és meghalt.

2007. február 9.

Kedvesemhez

Ugye, Te küldted Őt, Uram?
milyen jó... köszönöm!

itt vagy...
megjöttél végre, Kedvesem!
gyere, kerülj beljebb!
hadd fogjam szép kezéd
itt nálam meleg van,
vedd le köpenyed
nézzem sudár termeted -
milyen gyönyörű vagy! -
hogyan eljöttél...
nézz körül,
itt lakom
itt vártam Rád
éjeken át
és fényes nappalon
nézz körül!
lásd, milyen egyszerűen élek,
de hogyan eljöttél,
helyére került létem
Te megoldasz mindent
elrendezed a függő dolgokat -
ugye, hamar megteszed?
ugye, nem váratsz soká?
mert félek, Kedvesem,
pedig itt vagy velem...
de előbb várj! teríték neked!
addig foglalj helyet -
ugye majd melléd ülhetek?
s amikor eszünk,
egymást átkarolva,
hozzád szorosan bújva,
egy falat Neked, egy nekem
gyönyör lesz ez, Kedvesem!
és menjünk ki a kertbe is
érintsd meg a rózsák szirmait,
hogy énekeljenek Neked...
én neveltem őket,

s nap mint nap szóltam nekik:
„Ugye eljön Ő hamar?”
s ők buzgón bólogattak:
„Ne félj, eljön biztosan!”
s most itt vagy velem!
gyönyörű szerelmesem!...
amarra pedig, körbe
látod a komor bérceket?
mily sűrű a rengeteg!
onnan jöttél, Kedvesem?
s hoztál magaddal árnyakat,
örülten kavargó, izzó vágyakat?
add nekem őket,
hogy jobban szerethesselek
s én visszaadom Neked -
ugye, elveszed?
azután táncoljunk,
végtelen sokat!
kifulladásig -
mert félek, Kedvesem,
pedig itt vagy velem...
ne vess, énekelj, sikolts!
vedd el erőmet, zárd le szemem,
mert nem akarok gondolni
senki mással
nem törődni a vad világgal,
csak veled, Kedvesem -
és ha a táncban leroskadok,
s erős karodba kapaszkodok,
vigyél magaddal a szobába
öröké égő, gyönyörű nászra
öleljük egymást végtelen,
tépjük, szaggassuk könnyörtelen
s a végén,
mint amikor a fáradt vándor
hazatalál,
fogadj magadba,
Kedvesem,
örök szerelmesem,
édes, jó Halál!

2007. február 16.

MÁSOK ÍRTÁK

23. zsoltár

Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm.

Füves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem.

Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért.

Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem.

Asztalt terítesz nekem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam.

Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

Sík Sándor: Fáklya

Ülök az országúton, az árva útfelen,

Fáklyát lobogtat jobbkezem,

És mindeneknek, akik általmennek,

Szóllok csendesen:

Testvéreim, megálljatok és üljetek le mellém.

Mert íme, mondom néktek:

Erre fog jönni, akit ti kerestek,

Erre fog jönni, akire

Oly igen nagyon nagy a ti szükségtek.

Engemet ő küld a vak idegenbe,

Hol szél sóhajt és úttalanok járnak,

És ő adta a fáklyát a kezembe,

És fényét ő gyújtotta meg,

Hogy mindnyájatokat, kiknek hajában harmat didereg,

És arcán reszkető, fázó cseppek verődnek:

A fáklya köré ide gyűjtselek,

Mert itt egy kicsi körben száraz van és meleg.

Jertek, üljünk le békén s várjuk a mi időnket,

Míg eljön, akit várnak mindenek.

S aki elküldött fáklyafénynek lennem,

Imádkozom, hogy adja:

Amíg el nem jön az ígéret napja,

Füstöt ne vessen és el ne aludjon

S meg ne hűljön az élő fáklya bennem.

1916.

Kapossy - Harangi: Templom csendes mélyén

Templom csendes mélyén, oltár rejtekén
Hófehéren Jézus titkon ott pihen.
Körülötte éj van, egyedül virraszt,
Mint az égi harmat, hull a szent malaszt.

Fénye által járja a hideg falat,
Szürke utca mentén titkosan halad.
Pillantása áthat minden zárákon,
Fenn virrasztva jár az alvó falvakon.

Látja dúsak házáat, kunyhóban szegényt,
Szétsugároz vigaszt, enyhülést, reményt.
Tekintete balzsam, ha a szív sebes,
A magányos éjben szíveket keres.

Látja, aki árva, aki elhagyott,
Börtönében látja a szegény rabot.
S ha a fáradt ember kínjában elmerül,
Azt suttogja neki: *Nem vagy egyedül!*

Himnusz

(Reggeli imádság)

Ragyogva fénylik már a nap
Az Úrhoz szálljon énekünk,
Hogy minden ártót üzzön el
Járjon ma mindenütt velünk.

Nyelvünket fogja fékre ma
Ne szóljon rút perek szava,
Szemünket védőn óvja meg
A hívságot ne lássa meg.

Lakjék szívünkben tisztaság,
Távozzék minden dőreség
A testnek dölyfét törje meg
Étel s italban hősi fék.

Hogy majd a nap ha távozott,
S az óra újra éjt hozott,
Lemondásunk szent éneke
Legyen az Úr dicsérete.

Dicsérjük az örök Atyát,
Dicsérjük egyszülött Fiát,
S a Szentlelket, vigasztalót
Most és örök időkön át.

Himnusz

(Esti imádság - 2 változatban)

A napvilág leáldozott.
Kérünk Teremtőnk, Tégedet,
Maradj velünk kegyelmesen,
Őrizzed, óvjad népedet.

A rossz álmok távozzanak
És minden éji képzelet
Ellenségünket űzzed el,
Hogy testünket ne rontsa meg.

Add meg mindenható Atyánk
És Jézus Krisztus, mi Urunk,
Ki Veled és a Lélekkel
Uralkodik mindenkoron.

* * *

Immár a nap leáldozott,
Teremtőnk, kérünk Tégedet,
légy kegyes, és maradj velünk,
őrizzed, óvjad népedet.

Álmodjék Rólad szívünk,
álunkban is Te légy velünk;
Téged dicsérjen énekünk,
midőn új napra ébredünk!

Adj nekünk üdvös életet,
szítsd fel a szív fáradt tüzét;
a rántörő rút éjhomályt
világosságod rontsa szét!

Kérünk, mindenható Atyánk,
Úr Jézus Krisztus érdemén,
ki Szent Lélekkel és Veled
uralkodik s örökkön él.

Sántha Károly: Imádkozzál

Imádkozzál, ha Istened megáldott,
S vidáman folynak élted napjai;
Ha szépnek tartod ezt a szép világot,
Érte légy kész Istent áldani.
Mert szép az élet s édes élni ebben,
Ha szeretet s békesség van szívedben,
S ha utadon szedhetsz öröm-virágot:
Imádkozzál, ha Istened megáldott!

Imádkozzál, ha szíved bú szorítja,
S könnyhullatással sózod kenyered,
Ha napodat sötét felhő borítja,
S kiket szerettél, mind eltemeted.
Atyád Ő, ki bűt küld rád az égből,
Oh, boldog az, ki sorsával kibékül;
Isten a mennyet néked is kinyitja:
Imádkozzál, ha szíved bú szorítja!

Imádkozzál és áldás száll fejedre,
Áldás örömben s szenvedésben is.
Imádkozzál és gondold Istenedre
S öröm nem szédít, nem sért a tövis
Hidd el, az a boldogság titka itten:
Ha mindened mind sírodig az Isten,
Ha Őhozzá köt a hit mindörökre,
Imádkozzál és áldás száll fejedre!

Revitzky Gyula: Imakönyvem

Aranykötésű imakönyvet
Hagyott rám örökül anyám.
Kis Jézus ingben, glóriában
Van a könyv első oldalán.
Sok év előtt egyik sarkába
Beírta jó anyám nevét;
Lehajtom a betűkre főmet,
Hogy felidézzem szellemét.

Nekem úgy tetszik, hogy csak egyszer,
Fehér ruhában láttam őt.
Tavaszi volt éppen, a kedves akác
Virágzott a ház előtt.
A lemenő nap fénysugára
Reszketett ajkán, zárt szemén,
Apám ott állt a ravatálnál,
És velem együtt sírt szegény.

Hogy elmosódtak a betűk!
Mily sárgák, kopottak a lapok.
Rég volt, midőn ez imakönyvből
Még az anyám imádkozott.
Kék selyemszállal összekötve
Van itt a hajamból egy kevés.
Arany fűrtjeimhez akkor
Nem illett még a szenvedés.

Írott imádság töredéke
Mellett van az anyám haja,
Emitt egy szentnek vézna képe
S egy halvány, régi Mária.
Elnézem... Éppen így viselt meg
A sors azóta engemet.
Sokszor szeretnék sírni,
Hogyha nem szégyellném a könnyeket.

Az Úr imádságát ütöm fel.
(Kísérőm a nehéz úton)
S vigasztalást vegyít a kínhoz
A Te imád, óh Jézusom!
Imádság kell a szenvedőnek,
Akit a sors árván hagyott.
Úristen, én nem zúgolódom:
Legyen meg a Te akaratod.

Föl nem panaszolom a világnak,
Csak szellemednek, jó anyám,
Milyen kopár volt ifjúságom,
S hogy mennyi bánat szállt le rám.
Tűrtem, reméltem megalázva,
Idegenek közt éltem én,
De azt a régi imakönyvet
S emléked szentül őrizém.

Ima

Urunk!

Te érintsd meg szívünket, amikor megállunk Előtted ne engedd, hogy túl sokat imádkozzunk magunkért.

Amíg még van cipő a lábunkon, engedj imádkozni azokért, akiknek lábuk sincs.

Amíg van fedél a fejünk felett, engedj imádkozni azokért, akik keserves verítékkal fáradoznak a fészek megteremtésén.

Munkáld bennünk a hajlandóságot, hogy osztozni tudjunk azokkal, akiknek semmijük sincs.

Légy kenyere a nincsteleneknek!

Légy azokkal, akiket fojtogat az igazságtalanság!

S Te légy azokkal is, akiknek mindenük megvan: autójuk, otthonuk, pénzük, s mégis folyton panaszkodnak, mégis elégedetlenek.

Légy az éhezőkkel,

S légy azokkal is, akik teli tálakat tolnak félre.

Urunk!

Mi mindnyájan gyermekeid vagyunk, s szükségünk van Atyára, hogy gyermeki életünk ne legyen fogyatékos és elhagyatott.

Szükségünk van a szeretetedre, hogy szerethessük egymást bensőségesen.

Szükségünk van a kegyelmedre, hogy az új élet jegyében élhessünk.

Áldott légy, hogy ehhez a nemzedékhez tartozunk.

Áldj meg bennünket és testvéreinket az egész világon!

Amen

Öregen

(ima)

Jézusom!

Azokhoz az emberekhez tartozom, akiket öregnek neveznek.

Bennem, körülöttem mindenütt beesteledett, nemsokára éjszaka lesz.

Életemnek egykor értéke, súlya és értelme volt:

Dolgoztam, szerettem, segítettem, adtam, szenvedtem.

Immár minden a múlté.

Kérlek, kímélj meg a megkeseredéstől!

Tarts vissza annak kimondásától, hogy mindaz, ami volt, csak úgy volt jó, tökéletes és rendjén való.

Nem arra szeretnék hagyatkozni, ami volt, hanem ami van: Reád, Uram!

Erőm fogytán van, s még azt is, ami van, öregkori betegségek aprózzák fel.

Előttem áll az óra készületlenül

Add, hogy meg ne keményedjen az én szívem

Add, hogy ne meneküljek ábrándok világába

Add, hogy ne meneküljek hamis reménységekbe

Add, hogy készen álljak, mihelyt szólítasz, s ráléphessek a Hozzád vezető útra.

Valamikor emberek között éltem.

Most magamra maradok.

Barátaim meghaltak.

Uram, jöjj segítségemre!

légy segítségemre, hogy ne zárkózzam el senki elől

légy segítségemre, abban is, hogy ne szóljak bele mindenbe

légy segítségemre, hogy így a magam csendességéből

észrevétlenül segíthessek,

másokért közbenjárjak Tenálad

adj hozzá szavakat!

Jézusom! a Te szeretettedben születtem!

Abban szeretnék élni,

abban másokat szeretni és

abban hazatérni.

Amen

Betegségben

Uram!

A békesség Tenálad van,
nálam a nyugtalanság és a félelem.
Te vetted el bűneim terhét
jőjj, vedd el betegségemet is
Adj békességet! Szomjúhozom.

Nem ismerem a Te gondolataidat,
nem tudom, mi végre vagyok beteg.
Vajha látnám szenvedéseim fonalát
a Te terved világos rendjében!

Uram! Valaminek még történnie kell!
Valaminek még történnie kell, mielőtt a nap lehanyatlík

Az éhezők még éheznek
A szomjúhozók még szomjaznak
A sírók vígasztalanok

Valaminek még történnie kell, mielőtt a nap aláhanyatlík,
s a kapuk bezárulnak.
De az árnyak már növekednek...

Uram!

A békesség Tenálad van
nálam a nyugtalanság és a félelem.
Te vetted el bűneim terhét
jőjj, vedd el betegségemet is
Adj békességet! Szomjúhozom.

Amen

Közelebb Tehozzád

Közelebb, közelebb Uram, Tehozzád!
Boldogan ölelem keresztedet át
Édes lesz az nekem,
Hisz Te emelsz ezen,
Mind közelebb Hozzád, én Istenem.

Ha vándorutamon
A nap leszáll,
Nyugtát fáradt fejem
Kövön talál

Álmomban rebegem:
Ó, emeld a szívem
Mind közelebb Hozzád, én Istenem!

Lépcsővel álmodom,
Mely Hozzád vezet:
Kegyelmed felsegít
Ott engemet.
S angyali szózat hív
Repes Feléd e szív:
Mind közelebb Hozzád, én Istenem.

Bár nyughelyem kemény
A föld rögén,
Tenálad ébredek
Bethel hegyén.
Zeng vágó énekem:
Ó, emeld a szívem
Mind közelebb Hozzád, én Istenem!

Repülő szárnyakon, felhőkön át,
Csillagok felett
Fel, fel Hozzád!
Kebleden a helyem;
Ó, emeld a szívem
Mind közelebb Hozzád, én Istenem!

*Uram, bocsáss meg, hogy szellemem nyugtalan,
Hogy Téged keres, kutat minduntalan.
Tudom, hogy Hozzád puszta ész föl nem ér,
Kegyelmed nem homályosítja kor, ezredév.
Ne gondold, hogy istenségre vágyom magam...
Uram, bocsáss meg! Csak a lelkem nyugtalan.*

Miért?

Uram! Mondd, miért van a fény mögött az árny?
És a kacagásunk miért fullad könnyekbe?
Mi az, ami bennünk mindig rosszat vár,
Ami miatt soha nem jutunk előbbre?
Miért várjuk mindig vissza a tavaszt,
Mikor éltünk már őszben bolyong?
Miért hallja fülünk a sok panaszt,
S az élet mellet miért áll őrt a gond?
Mi az a dal, mely szívünkben muzsikál?
Az emlékekre, Uram, miért könnyezünk?
A múlt és a dal zokogva visszajár...
Mi az a hatalom, mely játszik velünk?

Az összhangban, Uram, miért van értelem,
A többi élők között miért ember a nevem?
A sok „miért”-et miért is kérdezem?
Uram! Ha bűn ez, bocsásd meg nekem!

*Ne félj, mert én veled vagyok,
ne csüggedj, mert én vagyok a te Istened!
Megerősítelek, megsegítelek,
és felkarol győzedelmes jobbom.
(Iz. 41,19)*

Mélységből

A mélységből kiáltok fel Hozzád, Uram!
Felhők fölött, Ki vagy tágas, örök szemekkel
még látsz-e engem, aki mélyre estem?
Sziklák fölöttem, irgalmatlanoké
Még látsz-e Uram, aki hallgatók?
Miért gördítetted e sziklát szívemre,
miért hagytad, hogy lelkem hasonl'jon sírveremre?
Ó miért rohant rám ím, megújulva a bánat,
vagy talán Te rendeltetésed e bánat, e könnyek?
vagy csak én érzem úgy: nincs bocsánat?
Ám jól van így! Jöjj legszentebb alázat.
Ó nézz le rám Uram okos szemeddel,
látsz-e még lelket, így büntelent?
Tivornyák szennye csaphat át felettem,
de lelkemben őrzöm a Végtelent.
Ó láss meg, szánj meg, nézz le rám, Uram!
felhők között, Ki vagy - tágas arany szemekkel,
s emeld fel sorsomat erős, örök kezeddel!

Ne félj, csak higgy!
(Mk. 5,36.)

Osváth Tibor: Sötétségben

Testvér, jártál már elhagyott, sötét, fagyos éjszakán?
Eltévedve, kétségbeesve, egyedül, árván?
Tapogatóztál-e vakon
Pokolba hullottan, testvér?
Emlékszel-e még, mit éreztél?

Ugye, amikor elmerültél, nem is volt ijesztő a sötétség,
Ugye a hátadon még gyengén bizsergett
Elhagyott otthonod melege,
Amit úgy vittél magaddal,
Hogy kitart végig, útnélküli utakon,
Dacolva jéggel, faggyal?
Ugye hamar kirázta belőled a göröngy a langyot?
Ugye hamar megálltál dermedten pislogva
És szerettél volna tüzes szemeddel lyukat égetni
A koromfeketességbe, hogy hátha megvillan benne
Valami fény, csöpp kis derengés.
Ugye jéggé vált alattad a föld
Hó sehol sem volt, a talpad megfagyott a földtől,
A talpadtól megfagyott a lábad,
S a vér felvitte a szívedbe a jégdarabokat.

Ugye jó lett volna egy emberi hang társnak?
Ugye vártad minden topogásnál,
Hogy valahol tán mégis megszólal a sötétség.
Valahonnan tán felhangzik, ha más nem, egy „Hé!”
És megindulhatsz valamerre felé.
Ugye azt hitted, megszakad a füled
A nagy várakozásban?

Ugye a szemed minden vibrálását - melybe
Csak a fájdalom szúrt bele egy kis fehérséget -,
Ugye testvér, mindig útmutatónak vélted?
El is indultál tétován, egyszer jobbra, egyszer balra.

Bántad volna is te, honnan jön a fény!
Bántad volna is, fáklya lángol-e vagy csak gyöngy gyufaszál
Bántad volna is, ki szólít,
Nevedet honnan süvölti szaggató füledbe a szél,
Magas hegyoromról vagy a föld fenekéből-e.
Csak egyszer elindulhass valamerre.

Testvér, ugye szólni sem tudtál?
Csak halálra váltan álltál,
Figyeltél - vártál -,
Hogy majd fejed felett
A nagy sötét tömeg
Hirtelen megreped.
Hogy a szurok,
Amely már-már megfullasztott,
Ragyogó kékségbe bomlik,
S belőle arany hull le rád.

Ugye a küszködésben rongyossá lett ruhád?
Megvakultál, agyonfáztál,
S már vártad, hogy fejedre száll a halálmadár.

...És ugye testvér... emlékszel?
Egyszer csak
Valaki nagyot kiáltott: „Ki jár itt?”
Valaki jött a sötétségből,
Megfogta a kezéd
És egy meleg szobában
Leültetett maga mellett.

Czóbel Minka: Keresztek

Világító, párás kora reggel,
Fényes napsugár küzd a fellegekkel.
Zöld, hosszú selymes füvek hajlanak
Szivárványszínű harmatcsepp alatt.
Az illatos, friss földön tova széled
Álomból ébredő, mosolygó élet.
De ím, a házak lassan nyílnak,
Kilép belőlük egy, két, száz alak.
Remélkedik mind, áhítja a célt
Mi célt? Hogy ismét egy új napra ért?
Mit ér örömtelen, fanyar remény,
Ha zöld hajtás nincs aszott gyökerén?
Borulni kezd, hogy nyílik mind a ház.
És minden egyes arcon ott a láz,
A kérdés ott van mindegyik szemén:
„Uram, teremtöm, miért csak éppen én?
Oh, miért csak én, csak éppen én vagyok
E szép, viruló földön elhagyott?”
És járnak-kelnek, mosolyognak egymásra,
Csakhogy a többi fájdalmát ne lássa,
Mind külön úton, külön cél után.
A cél az est, vagy a holnap talán?
És minden, minden egyes fej felett
Egy nagy, nehéz, sötét kereszt lebeg.
Homályosulni kezd a nap világa,
Homályt vet rá a sok keresztnek árnya.

Kedves Olvasó,

Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg téged.
Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad, és könyörüljön rajtad.
Fordítsa az Úr az ő orcáját te feléd, és adjon néked békességet.

Amen